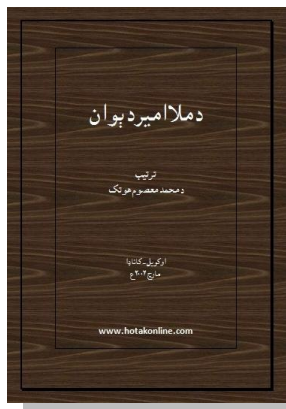

دملا امیرد پوان

ترتیب
دمحمد معصوم هوتک

اوکویل-کاناډا

مارچ ۲۰۰۲ع

Ketabton.com

www.hotakonline.com

دملا امير او دېوان يې

دملا امير د دېوان دغه نسخه ، چي ماد چاپ له پاره تياره كړه ، ماته د ۱۳۲۵ ش كال په سر كي په كندهار كي لاس ته راغله او تركتولو وروسته يې راته خرگنده سوه چي دانسخه دارواښاد حاجي دوست محمد بړېڅ له كتب خانې راوتلې وه^۱. حاجي صاحب مرحوم پخپل قلم خای خای د شاعر نوم دنوموړي خطي نسخې پرڅنډو كښلې و^۲.

دملا امير دېوان د حجم له مخي وړوکی دېوان دئ او (۸۰) غزلي او نظمونه لري خود الفبي دټولو پټيو غزلي پكښې سته. دپای پاني يې د (ياء) ردیف ته رسېدلي دي خوځوپاني يې كندهودي. مادانسخه تر موندلوڅو مياشتي وروسته د زېري په جريده (د ۱۳۲۵ ش كال ۹ - ۱۰ گڼه) كي معرفي كړه او دهغي ليكني لنډيز دلته مكرر را نقلوم:

^۱ حاجي دوست محمد بړېڅ د سراج الملت والدين امير حبيب الله خان د پاچهۍ په دوهم كال (۱۲۸۲ ش) په كندهار كي زېږېدلى او د ظاهر شاه د پاچهۍ په شپږ دېرشم كال (۱۳۴۸ ش) په كندهار كي وفات او پخپله پلرنۍ هديره كي ښخ دئ. پلاريي قيام الدين خان اونيکه يې محمد يوسف اخوندزاده نومېدى. د حاجي دوست محمد بړېڅ پېشه سوداگري وه او د خور لسمي هجري شمسي پېړۍ په دېرشمو كلونو كي يې د كندهار د شاه بازار په ختيځه راسه كي د پوښلي چارو شمال ته د خارجي بوتونو پلورنځى درلود. حاجي صاحب په پښتو ژبه د نثر په برخه كي قلم چلاوه او يوه غني كتابخانه يې درلوده چي د پښتو وپارسي و عربي ژبو خطي نوادريې پكښې خوندي كړي وو. دده كتابتون په كندهار كي دارواښاد محمد حليم سليبي (۱۳۸۴ ش مړ) تركتابتون وروسته د خطي نسخود كيفيت او كميت له دركه مشهوره كتابخانه وه. د بايزيدروښان نوې موندل سوې رساله ، چي د علم درسا لي په نامه په ۱۳۲۴ ش كال دارواښاد سرمحقق دوست شينواري په سريزه او سمون په كابل كي خپره سوه ، د حاجي دوست محمد بړېڅ له كتابتون څخه راوتلي وه. د حاجي دوست محمد بړېڅ زوى نور احمد بړېڅ هم د پښتو ژبي ليكوال او د طلوع افغان اخبار پر كاره قلمي همكارو. نور احمد بړېڅ په ځواني كي مړ سو (دى بايدله ارواښاد پوهاند ډاكټر نور احمد بړېڅ سره مغالطه نه سي).

^۲ زه (هوتك) دنوموړي ليك دده د كتابتون دنورونسخودكتلوله خاطر په پېژنم اوزماپه كتابتون كي د حاجي دوست محمد بړېڅ په قلم داخوند دروېزه دمخزن الاسلام ځيني برخي سته چي د خپل كتابتون د يوې نسخي اودارواښاد سليبي د كتابتون د كومې نسخي تر مقابله كولو وروسته يې يادابنت كړي دي. د حاجي صاحب مرحوم ليك په نسبتاً ښكلو خطونو كي را تلاى سي.

د ملا امیر دیوان

ملا امیر د خور لسمي هجري قمري پېړۍ په سرکي په کندهارکي يوله هغو شاعرانو څخه و ، چي مردف دېوان يې درلود او شعرونه يې دخلکو خولته لوبدلي وو . هسي خوپه پښتنو شاعرانو کي مـورـد (امير) او (امير محمد) په نامه څوتنه پېژنو ، خوپياوړي محقق پوهاند عبد الشکور رشاد د پښتانه شعراء په دريم ټوک (۸۲۷ مخ) کي د امير په نامه يو شاعر معرفي کړی دی ، چي زموږ تـريـبـحـث لاندې ملا امير سره يې ځيني گډ وجوهات سته . دی ليکي : " امير په خټه پوپلزی و ، د کندهار د تلوکان^۳ په کلي اوسېده دده د پښتو مردف دېوان شته او د پارسو او عربي دېوانونو د لرلو په باب يې هم خبري کيږي دده ژوند د ۱۲۹۱ هـ ق کال^۴ په حدودو کي ټاکلای شو او عمر يې تر ۹۵ کالو پوري رسېدلی دی . له دېوانه څخه يې معلومېږي ، چي د ژوند وروستي کلونه يې په گرش (هيلمند) کښي تير کړي دي . "

ددغي ليکني په استناد د ((فرهنگ زبان و ادبيات پښتو)) محترم مولف هم دده يادونه کړې ده . په پښتانه شعراء کي د امير د کلام د (ی) ردیف څلور پښتو بيتونه خوندي دي . زه په غوڅه توگه حکم نه سم کولای ، چي (امير) او (ملا امير) به يوسړی وي . د (امير) په باب خو لوی محقق پوهاند رشاد ليکي ، چي ظريفه او شوخه طبعه يې درلوده . د ملا امير په دېوان کي ماد ظرافت او شوخی صريحه نمونه ونه موندله . خو د عصر او وخت نژدېوالي اود اوږده عمر تېرول او د ملا امير په

^۳ تلوکان د کندهار د پنجوايي ولسوالۍ مربوط کلی دی ، چي د کندهار ښار لويديځ لور ته پروت دی .
شاوخوا يې دانگورو باغونه دي . د پښتو او فارسي ژبي شاعر او د تاليفاتو څښتن ساگرۍ ملا حسن اخوند (۱۳۴۵ - ۱۳۷۷ هـ ق) د همدغه تلوکان دی . فارسي دېوان يې چاپ سوی دی . زما (هوتک) سره يې يوه ښکلې قلمي نسخه سته ، چي د هرات د نائب الحکومه سعد الدين خان د زوی عبدالعلي خان (خان آغا ؟) په پرمابښت د ((محمد رحيم الکوزي قندهاری الاصل ساکن هرات)) په قلم ليکل سوی دی .
^۴ دغه کال په پښتانه شعراء کي ۱۳۹۱ هـ ق راغلی دی ، چي چاپي غلطی ده . دغه غلطی زما په پورتني مقاله کي ، چي په (زيري) جريده کي خپره سوې ده ، بياتکار سوې ده . د مقالې تر چاپ وروسته ما افاضل استاد په دې باب خبري هم وکړې او ما وعده ورکړه ، چي دغه غلطی به يو وخت سموم . دادئ اوس اووه ويشتمه د مارچ ۲۰۰۶ ع) مي خپله ژمنه پوره کړه .

دملا امیر دیوان

دېوان کي د (نهرسراج ويالې) یادونه⁵ (۱) بيا هغه وجوهات دي، چي ددوی ترمنځ شریک دي. د اوسنیو ماخذونو، روایتو او دېوان څخه دا فیصله گرانه ده، چي ((امیر)) او ((ملا امیر)) به یوشاعروي. په هر صورت زه اوس دی د ((ملا امیر)) په نامه د موجوده دېوان له مخي تاسي ته درېېژنم او دېوان یې درته معرفي کوم. نوره څېړنه به راتلونکي ته پرېږدو. گوندي داسي مواد لاس ته راسي، چي ددې موضوع له سپینېدو سره مرسته وکړي.

زما د کتابتون په خطي نسخو کي د ملا امیر دیوان سته، چي نوم یې ((مخبر العشق جدیدی)) پرايښی دی. دیوان مردف اودپای له خوانیمگړی دی. دوروستی پاني رکاب یې (خما مقصود) لیکلی دی، چي د اکلمات دراتلونکي مخ د لومړي بیت شروع ده. نسخه پر عادي کاغذ په توره سیا هې لیکل سوي ده او د ډېر بې سلیقي او بېسواده کاتب کار معلومېږي. څرنگه، چي دېوان نیمگړی دی، د کاتب نوم اود لیکلو کال یې نسته. د دېوان پر څنډو څو ځایه ۱۳۲۷ او یو ځای ۱۳۲۸ کښل سوي دي. نه پوهېږم، چي د ا به د لیکلو کال یا کلونه وي که یا؟ د دېوان ټولي غزلي اتیاوو ته رسیږي او د (ی) ردیف هغه څلور بیت، چي د پښتانه شعراء په دریم ټوک (۸۲۷ مخ) کي خوندي دي، د لته نسته. که (امیر) او (ملا امیر) یوشاعروي، نو بیا یې دغه بیتونه به په هغو پانوکي وي، چي ضایع سوي دي. د دېوان پیل داسي دی:

له بسم الله وروسته. هذا کتاب مخبر العشق جدیدی.

نن مشغول سه په الحمد و په ثنا په دهان کښي دي چلېږي ژبه ستا

⁵ د نهرسراج د ويالې یادونه زه پردې خبره دلیل بولم، چي ملا امیر په هیلمند کي هم استوگنه کړې ده او احتمالا په ((گرش)) کي.

د ملا امیر دیوان

هر بنده لــــره لازم ثنا گويي ده په قرآن کښي بيان کړي پاک مولا

++++

له دېوان څخه يې مادده د ژوند په باب زيات مشخص ټکي ونه موندل .
دامير حبيب الله (۱۳۱۹ - ۱۳۳۷ هـ ق) يادونه يې خوځايه کړې ده:

د سراج المله والدين بنــــه د بده ده
ملا امير دده دوعاگوى^۶ نه دفرنگ يم

او يا :

د پردي عــــمرد امير حبيب الله وي
تر سايه لاندي ناست امتيان ستا محمده
تل مشغول دقندهار پــــه آبادي ده
اوس مشغول په نهړسراج نهړا على محمده
نهړسراج به خداى معمور كه وخت نژدې دى
ملا امير فقير دوعاگوى ده هر صبا محمده

د نهړسراج واله (ويا له) په ۱۳۲۵ هـ ق كال دهيلمند له رود څخه افتتاح
سوه^۷

د دېوان د (ب) ردیف ديوي غزلي مقطع داسي ده:

ديارلس صدی هــــم شپږويشت کاله
ووتېر شوي ملا امير بيان کوي له هره باب

^۶ ((دوعاگوى)) بايد دوي څپې ولوستل سي.

^۷ حبيبي - عبدالحى پوهاند - دافغانستان تاريخي پېښليک - ۲۲۲ مخ

دملا امیر دیوان

دیارلس سوه شپړویشته ه ق کال دامیر حبیب الله دپاچهۍ اووم کال
دئ. له دې ټولو خبروڅخه څرگندېږي، چي دامیر حبیب الله دپاچهۍ
دوران دملا امیر د شاعرۍ د اوج زمانه ده. په دغه وخت کي دی سپین
ږیری دئ ځکه وایي:

ملا امیر په سپینه ږیره تل ژړا کړي
راشه زما پر غریبۍ وکړه پوښتنه

++++

اشعار یې دده پر علم او پوهي باندي شاهدي ورکوي. دتصوف خوا یې
درنه ده. اخلاقي شعرونه هم لري. له اشعارو څخه یې معلومیږي، چي
ملا امیر په سلوک کي دنقشبندیه طریقي پیرو دئ. دسلوک اوسیر
پړاوونه داسي بیانوي:

دوحدت له باغه درخته رابنکاره شوه
نه یې مثل پــــه زمین لکه نشتر و

.....

دتوحید ترسوزن ووزه که یکتا یې
که دوتا یې ځان یکتا کړه یک بشر

.....

محبت دخداى نــــهال پر خپل زړگي کړه
او بـــــــوه یې په چشمه د شریعت
اســــم ذات د زړه صیقل د سالکانو
تصفیه د زړه راځي پـــــــه طریقت
بیابه کشف و کرامات درته حاصل شي
پوشیده لــــره دا حال د حقیقت
معرفت مي شناخت دخداى پر خپل طاقت ده

دملا اميرديوان

((ملا امير)) تعريف کـــوي دمعرفت

په دېوان کي يې يوه تقريبا بشپړه فارسي غزله او خوشير وشکر
بيټونه سته. فارسي شعريې دتيتي سويې شعردئ او خوندورنه دئ.*

+++++

+

دادهغي ليکني لنډيزو ، چي ماشل کاله وړاندي دکابل په زېري جريده
کي خپره کړې وه⁸ . تردې وروسته مي ددېوان قلمي نسخه د چاپ له
پاره تياره کړه. اودتيارسوي متن يوه برخه مي (د ق ترديفه) پخپل
خط په يوه جلا کتاب کي پاکنويسه کړه اونورکارله گران هيواد څخه
دراوتلوله اسيته نيمگورپاته سو . دامتني اوخطي اصل يې له هيواده
راته زمامورکراچي ته راوړساوه اومايپاله خانه سره کاناډاته
راوړ(۱۹۹۲ع) . سړکال مي دکاغذوله منځه دامتني راوايست له سره
مي وکوت اوکمپيوټري چاري مي يې بشپړي کړې اودخپلو هغو ليکنو
په تاخچه کي به يې کنبېږدم ، چي زماناچاپ اثار دچاپ په انتظار
پکنبې پراته دي.

دنوي کتني په ترڅ مي لازمه وبلل داخوتيکي نورهم پرخپله پخوانۍ
ليکنه باندي ورزيات کړم:

ملا اميردمتوسطي درجې ملا ، دتيتي سويې شاعر، دلورجوش و
خروش مخلص سالک دئ اوپه سلوک کي دنقشبنديه طريقي لاروی
دئ. دېوان يې له يوڅوغلو پرته نورټول دسيراو سلوک مسئلوته وقف
کړئ دئ اودتصوف غامض اوپېچلي موضوعات يې په ډېرساده

⁸ دنوموړي مقالې بشپړمتن زما دناچاپه اثر "کچکول" په لومړي ټوک ۲۲ مخ کي خوندي دئ.

دملا اميرديوان

شعري بيان ڪري دي. دده شعرله لويه سره هم فوق العاده ساده اوله هنري مزيتہ خالي دئ اوفني کمزوري، قافيوي نيمگرتياوي اودوزن ناهما هنگي. بي دلستونکي مخي ته ڊيري راڻي، خودتصوفي اړخ زياتوب بي دشعري قابليت د نه ورتيا له امله دشعر خوند ورننگ نور هم ورپيکه ڪري دئ. ده ته خپل شعرکله کله دومره لوږنڪاره سوي دئ چي وايي "پخته کار سالک" به بي بيان پوهيږي (د "ن" رديف) خو حقيقت دادئ چي دده په شعري مفاهيم بيخي په ساده پيرايه کي بيان سوي دي. شاعرتہ دسيروسلوک او طريقت پرورشوباندي خان "بالغ" بنڪاري اود "دستار" ترلوتمه لري (د "ع" رديف) خو ځاي ځاي بيا پخپله ورته خان "نا قابل" ايسي (د "ف" رديف). شاعردسلوک دلاري خطرات هم له پامه نه دي اچولي اود آيات وحديث په استشهاد وايي چي په طريقت تربل هر مسلک د ملحدی خطرہ ډېره ده (د "ه" رديف). دي دخطرځاي هم دخپلي تجربې اوپوهي له مخي نويو سالکانوته وربښي (د "ن" رديف).

شاعر غواږي دځينو کلماتو په راوړلوسره خپله تواضع اوانڪسار تمثيل ڪري اودخان له پاره د(کمينه، دون همتہ....) کلمات ڪاروي خو ددغو کلماتو مروجي معناوي دعجزو انڪسار بنڪارندويي نه کوي، بلکي استعمال بي دلاسه لاد شخصيت ددرناوي پله سپکوي.

دملا اميرپه دپوان کي ديولتاريخي پښنيادونه سوې ده چي مايي دلومري وارمعرفي په ليکنه کي مثالونه راوږي دي اوتاسي بي يوه برخه وړاندي ولوستل (دسراج الملت والدين اميرحبيب الله خان، دکندهار دنايب الحکومه يادونه اودنهرسراج دويالي دکيندلوکار). ددي پر څنگ دي وطن ته دروسانودراتگ خبرداري اودهغوپه مقابل

دملا اميرديوان

کي دغزا او جهاد هڅونه کوي (د * و * ردیف) چي مادهمدي متن په
(۶۱) مخ (۱) حاشیه کي تبصره پرکړې ده.

دملا امير شعري ژبه په عمومياتو کي دلويديځي لهجې ځانگړتياوي
لري او په خصوصياتو کي بيا د هيلمند او روزگان د شاوخوا پښتنو ژبه
تمثيلوي. دی ځای ځای د شعري اړتيا له اسبته د کلماتو وروستي
حرکتونه غورځوي او نعمتونه د نعمتون په شکل کاروي.

داوه هغه ټکي چي يادونه به يې دملا امير د شعريه پوهېدلو کي مرسته
وکړي.

محمد معصوم هوتک

اوکویل - کاناډا

۲۷ مارچ ۲۰۰۲ع

دملااميرديوان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نن مشغول شه په ————— الحمد وپه ثنا
 په ده ————— ان کښي دي چلېږي ژبه ستا
 هر بنده ل ————— ره لازم ثنا گوښي ده
 په ق ————— ران کښي بيان کړي پاک مولا
 صد درود و د صد ————— لاله دي انعام وي
 له ما خ ————— واره امتي پر خپل پېشوا
 هم پر آل هم ————— پر اصحابو دده باندې
 هم پ ————— رواړه گذشته و و انبيا
 که ظاهر ب ————— اطن الف شوې مردانه يې
 په لباس د (ج) په پت شي س ————— رتپا⁹
 که د (ز) نسبت دي و ک ————— و خپل نفس ته
 پردغه تقصير هم پش ک ————— وه ژړا
 ښه محکمه پيال ————— نوش د قناعت کړه
 بې صبري ده بد بختي ل ————— وويه بلا
 شفقت د فقير و ع ————— ظ و نصيحت دی
 زياتي نه ل ————— ري قدرت د ضرب پر چا
 راش ————— و نيسه محکم دربار محکمه¹⁰
 خان ورگ ————— کړه په مجلس دا وليا
 هر گناه ل ————— ره زنگونه پر زرگي دي
 آئينه د زړه ل ————— ه زنگه کړه صفا
 که صادق يې يک بيني يک جهتي کړه
 د توحيد پر لار ت ————— لای نه شي دو بين بيا

⁹ سرتپا = سرتپا

¹⁰ دانيم بيتي کت مټ وليکل سو

د ملا امیر دیوان

گمراهان د زمانې تر حساب تېر دي
(ملا امیر) کناره شه له هر چا

که ساقی راکه جامونه دکـــوثریا
په کارنه لـــرم دنیاو سیم و زریا
هست می ستا په هست موقوف ده فضل و کړې
پر خپل هست باندي دهست و کـــره نظریا
په نظر دکام لـــانومی منظور کړې
معتکف دي د دربار لـــم هم د دریا
ممکنات چي رب پیدا کـــره په قدرت خپل
دا هـــمه دي نښاني د پیغمبریا
هیڅ د حسن سیال (بې) نشته په دنیا کښي
سیالي نه که ستا لـــه رنگه شمس قمریا
چي پیدا یې ستا لـــه رویه کل اشیا کړه
پاک الله پرتا عاشق ، تې¹¹ کړې اظهریا
و دیدن ته دي محتاج شـــاه و گدای دي
که روزي می ستا دیدن شي پـــه محشریا
زه چي مست وړندان لـــه د زمانې یم
ډېر مستان رندان لـــه دي ستا د دریا
عشق دي هسي سرگردان کړم په عالم کښي
نه پوهېږم پـــه خپل نفـــع و ضرریا
بې صبري می شوه غالبه ستا پـــه عشق کښي
قناعت پیاله که را کـــرې پقدریا
دهجران په اور می لـــه سیخه صنمه
(ملا امیر) که مـــفرح کړې په نظریا

¹¹ تې = ته یې

دملا اميرديوان

صدقـه شه صدقـه شه دل و جان زما
تـرديدن و تـرديدن دخيل جانان زما
يـوديدن و عاشقـانـولـره بس ده
همبـشه دوى ثنا خـوان دي دـخوبان زما
منتـظـر و رتـه و لاږدي بې اختياره
كـه مـعـمـور شي په ديدن دگل ريحان زما
نـه لـه سـترگـو غاښـېږي نه په سترگو برابرده
لار د عقل نشته چي څرگنده شي سبحان زما¹²
هـيـڅ تـعـلـيـم و عاشقـانـو و تـه نه شي
دواړه كـو نه دي پرې ايښي پر جانان زما
شـا بـس شـا بـس د عـاشق پـر هـمـت باندي
چي يـك بـيـن شـو يـك جـهـتـه پـر مـيـدان زما
(ملا امير) غريب دويين دئ تې¹³ يـكـيـن كړه
ر ب كـرـيـم دـه هـم رـحـيـم دـه هـم رـحـمـان زما

چي طالب شـوم د مـطـلـوب
په كال سلب شـوم مـسـلـوب
هـسـي رنـغ را بـانـدي را غـي
په مـثـال لـكـه اـيـو ب
د عـشـق د ارنـگ سـخـتـه زورده
بې بصر كئ¹⁴ عـشـق يـعـقـوب
كـه مـعـشـوق هـر خـو جـفـا كـړي

¹² ددې بيت څپې د غزلي دنورو بيتودڅپو پر پرته زياتي دي.

¹³ تې = ته بې

¹⁴ كئ = كړئ

دملا اميرديوان

وعاشق ته وي مرغوب
عاشقان چي هميشه ژاړي
بهماران دي په مقلوب
له دې رنځه به روغ نه شي
بې دياره د محبوب
د عشق هسي غالب كار ده
خوار عاشق كاندي مغلوب
پخته كار عاشق هغه ده
چي خپل عشق كاندي محبوب
كه مخلوق ته عشق ظاهر شي
بڼه يې نه بولي كټب
رڼه عشق مي پوښيده كړي
هم پر شرق هم پر غروب
له نقصانه عشق نگاه كړه
نفس حاضره پر شمال هم پر جنوب¹⁵
ملا امير غريب بيان كوي له عشقه
په مثال لكه مرغه اخلي حېوب¹⁶

له كامله پيال له نوش كه په شتاب
پرهېزي شه له گنا كه اجتناب
خپل باطن كړه پاكيزه له هره حېثه
ځان لايق كړه چي منظور شي دا حباب
بعضي خلگ په ظاهر ډېر آراسته وي
په باطن كي خباثت وي بې حساب

¹⁵ دانيم بيتي څلور څپې زيات دي

¹⁶ حېوب = داني . جمع يې حېوبات دي

دملا اميرديوان

بعضي خلگ په باطن سم آراسته وي
په شريعت¹⁷ وي هم ملامت هم په کتاب
دغه دواړه نقصاني په آخرت وي
چي حاضر شي په ميدان د سوال جواب
بختورده چي ظاهر باطن (بي) دواړه¹⁸
برابر د شريعت شوه د وهاب
راشه ټينگ پر شريعت شه که دانا بي
په شريعت به مفتوح شي د جنت باب
که خراغ د شريعت خدای په لاس درکړي
وښه نور ته يې عاجز ماه و آفتاب
هغه څوک چي ردوي حکم د شرع
خلاص به نه شي د دوزخ د سخت عذاب
پټ پنهان له خپله خدایه مشغولا کړه
د صديق د سيني بوی تئ¹⁹ د کباب
کاملان مي غوصان د عشق د بحردي
ځان جهان وځني هېر غرق په درياب
پيروي د کامل وکړه که صادق يې
زموږ په لاس ده د قرآن محکم تناب
ديارلس صدي شپږو بشت کاله وو تېر شوي
ملا امير بيان کوي له هره باب

که وصال د جانان غـواړي په قيامت
په اخلاص وپـه تصديق وکړه طاعت

¹⁷ شريعت دلته د عوامو په شان دوه څپه بيز بايد ولوستل سي.

¹⁸ اصل: هغه بختورده چي ظاهر باطن دواړه

¹⁹ تئ = تلئ

دملا امیردیوان

په مجلس د دلبران — ووبه ورگ — شي
 که دې ترک — دد — یازېب وزېنت
 بې — قاده داد — یاهېخ باورنشته
 په — مثال لکه تېزبادځي — په سرعت
 په — دنیاسي — لاکه زمانه ده
 ابلیس کاندې — رص غالب ترقناعت
 دانایان مي دي مشغول دیارپه مینه
 پروانه که د دنیا په — زیان کثرت
 اولیاء — دای نازولي په — دوه کونه
 ښه دیداربه ورعطا ک — پي هم جنت
 توکل مو پر خپل — دای زموږ مو منانو
 بې — له — دایه تکیه نشته دراحت
 ښه — قواو همت خوی د مسلمان ده
 د شیطان تاب — عان ډک په — خباثت
 امان را ک — پي د ابلیس د بده خوویه
 دده خووی ده گ — مراهي بل فضیحت
 مقصود ټینګ ک — په سوا پرېږده²⁰
 رضا جوۍ شه د ښه — دای هم د حضرت
 محبت د خدای — هال پر خپل زړگي کړه
 اوبو — په پي — چشمه د شریعت
 اسم ذات د زړه صیقل د س — الکانو
 تصفیه د زړه راځي په — طریقت
 بیابه کشف و ک — رامات درته حاصل شي

²⁰ د انیم بیټی څلور څپي کم دي.

سوا = ماسوا. او ماسوا د خدای تعالی له ذات پرته نور موجودات او مخلوقاتو ته وايي (غیاث)

د ملا امیر دیوان

پوشیده لــره دا حــال د حقیقت
تــر عرش پــورته دي او یازره حجاب
داخل کېږي عا ر فــان بلند همت
معرفت مي شناخت د خدای پر خپل طاقت ده
(ملا امیر) تعریف کــوي د معرفت

خوار عاشقه معشوق گوره که لري استقامت
نن دي وار دئ که پوهېږي د قرآن په تلاوت
عوام خلق دي مجلس د علما و فقرا کړي²¹
له تاثیرې²² پيدا کېږي تــوانگري و قناعت
که راه روېې ســم پر لار د شريعت شه
رهروي بې شريعته دئ سالک له²³ قباحت
ملحدان په زمانه کي هسي ډېر دي
هيڅ خبر په شرع نه وي نه په ترک د جماعت
موحدان مي مستقيم همېش پر جماعت وي
له ښه خدايه وي ترسان هم له عذاب د قيامت
په لباس د حلم پټ شه سر تر پايه
د حلم لباس دئ هر مومن له مرتبه د شرافت
حلم خوی د انبيأ و اوليأ دئ که خبر يې
قهر غضب خوی د شيطان دئ نه دئ خوی د ولايت
غافلان د ياره ذکره، نقصاني په دواړو کونو
عاشقان صفت گويان د دلبرانو په دنيا هم آخرت
که تر عرش و کړسي لويه دي سينه شوه

²¹ اصل: عوام خلق دي مجلس د علما و فقرا کړي په هر دم.
او تر لاندې بيا ورته کښلي دي: د عالم مجلس کوه که ته د انايې

²² له تاثیرې = له تاثیرې بې

²³ سالک له = سالک لره

دملا اميرديوان

سوا الله به هسي غرق سې لکه فرعون هم جاهت²⁴
 (ملا اميره) پر عمل هيڅ تکيه مه کړه فضل غواړه
 دغه لوی فضل عظيم دئ چي يې درکړ هدايت

د خوبانو سردار تئ²⁵ پاس پر اسمان خوت
 تېر تر عرش و تر کړسي پر څښتن گران خوت
 چي مشغوله پسه صلوت طيبات شو
 هرگفتن يې درمرجان تر بنه دهان خوت
 د امت غم يې زرغون پر پاک زرگي و
 هېر يې نه و چي دربار ته د سبحان خوت
 پر دربار د حق تعالی يې قدر ډېر دئ
 وربخښلي يې امت ناز يې چلان خوت
 گفتگوي د گوي مگوي يې سره و کړ
 گوي بيان د شريعت دين يې روښان خوت
 د مگوي خبري پتي له هر چا دي
 پاک حبيب رب منع کړئ ډېر يې زيان خوت
 طی شوه نه فلک اتلس کاله يوه شپه وه
 بې مثالې بنه مجلس د دوی تر ميان خوت
 پنځه فرض لــمونځونه شب و روز شول
 که چا ترک کړه آخرت لري²⁶ تاوان خوت
 پنځه فرض²⁷ چي ادا پسه جماعت شي
 خدای رسول به شي راضي دی په ښکېل خوت
 مومنانو امر ونهی ټول پر خای کړئ

²⁴ جاهت:

²⁵ تئ = تلئ (دکندهار کړدود)

²⁶ لرې = لره يې ، ته يې

²⁷ فرض کلمه دلته دوي څپې بايد ولوستل سي .

دملا اميرديوان

نصیحت د (ملا امیر) پـــردل و جان خوت

ز مـــوږ و تا ته دی سوالونه یا مغیث²⁸
له تا غـــواړو ډک جامـــونه یا مغیث
حاجتمند درتـــه ولاړ دي بې شماره
فریاد رس یې، له تا غواړي حاجتونه یا مغیث
حاجت زما ده ستا رضا په دواړو کونو
د رضا دي طلبگار یـــم په عمرو نه یا مغیث
هیڅ مقصود مې په ظاهـــر باطن بل نشته
ستا رضا ما خلاصوي له هر غمونه یا مغیث
ربه قطع انتظار د خـــوار عاشق کـــړې
رحم وکړه دیدار وکړه ته پر وکړه کرمونه یا مغیث
هر عـــاشق چي وي صادق په محبت کښي
تر چشمانو یې خو ناب وهي موجونه یا مغیث
و خپل یار ته سل نظره د عاشق وي په هر دم
یـــو نظریې ستا دوا دئ د زخمونه یا مغیث
رد، قبول دواړه مـــوقوف ستا په رضا دي
و بنده ته څه معلوم دي ستا حکمونه یا مغیث
مـــومنان مې مقبولین په دوه جهان کښي
د تقوی توکل ډېر دي اجر تـــونه یا مغیث
ښه خلعت خدای د ایمان و مـــوږ (ته) را کړئ
موږ پر دا خلعت همېش کړو شکر تونه یا مغیث
پاک قرآن دي راستولئ لـــوی انعام ده
پکښي ډېر د حل حرمت دي بیانونه یا مغیث
زموږ ایمان پر پاک الله هم پر قرآن هم پر رسول ده

²⁸ مغیث (دیمیم په پېښ) فریاد رس، هغه ذات چي فریاد ورته کېږي

دملا اميرديوان

د(ملا امير) پر زړه ډېر د عشق داغونه يا مغیث

په کـــوڅه کي دي ولاړ دي رقيبان کج
 همېشه راتـــه قـــهر يري غمازان کج
 جنگ جـدل مي له خپل نفسه شب و روز ده
 بل پـــر خنګ راته ولاړ ابليس شيطان کج
 په خپل فضل دي اسباب د جـــهاد راکړ
 په اسم ذات ســـره و هممه کافران کج
 د مومن زړه مي تـــر عرش عظيم لوی ده
 اته برجـــه پر ولاړ د بنـــمن حيران کج
 روح بادشاه عـــقل وزير ده که يې گوري
 نفس شيطان ورتـــه ولاړ دي پر ميدان کج
 بنه تقوی و همت و کـــړه مدت ورکړه
 اته برجـــه کـــړه محکمه له نقصان کج
 بيغمي هيڅ پـــه کار نه ده د د بنمن دار له²⁹
 د جـــرس په شان بيدار شه هم نالان کج
 که غافـــل شوې له طاعته له اذکاره
 و بېر بړه لـــه دوزخه لـــه نيران کج
 محکمي دا اته برجـــه په طاعت وي
 د غافـــل روح (مي) بندي ده د شيطان کج
 سنگـــدلان چي بې ديني که سبب دا ده
 د معصيت په رنگ يې رنگ ده دل و جان کج
 هغه څوک چي توبه گار شي زړه يې پاک شي
 رب غفور ده هـــم رحيم ده پر عصيان کج
 هر مومن چي توبه گار د ما مضي³⁰ شي

²⁹ له = لره

د ملا امیر دیوان

له آينده و ځان ساتي له هر زيان کچ
اول ځان ته نصيحت کړم بيا و بل ته
(ملا امير) بيان وکړ³⁰ د هر توان کچ

عاشقان سينه سوزان غواړي قدح
و دربار ته دي ولاړنالا ن گريان غواړي قدح³²
هر عاشق چي دهجران تر مقام تېر شي
گويانو شو پيدا، وایم نشر³³
بې صبرۍ راڅخه هېر صبر سکون کړ
اوس له ډېرې تلوسې شوم سينه شرح
په باطن کي درياب په جوش خروش ده
پټ پنهان³⁴ يم پکښې غرق زه يم فرح
خامکاران دي زيانکاران تر هغه وخته
چي تمیز ورمعلومېږي د نيکۍ هم دا قبح
چي آهن رنگه جوش ونه که په اور کښي
يوه کيلي کله جوړېږي چي به قلف شي په افتح
که د عشق په اور کښي نفس سوخته پخته کړي
د زړه نوره دي شي پورته کل زمين کاندې اوضح
شریعت درسول باغ زه يې باغبان يم
(ملا امير) بې ډنگوي هم په ضمني هم په صرح

د فراق زهرمي نوش کړي زړه خوله تلخ

³⁰ مامضی: تېرسوی وخت

³¹ وکړ - وکړئ

³² داغزل ډېرې قافيوي نيمگړتياوي لري.

³³ نشر: يوازې نظم دی، چې د هلك د زېږېدلو پورې وخت د خوشالۍ په خاطر په ډله ييزه توگه ويل کېږي.

³⁴ اصل: پټ پنه؟

دملا اميرديوان

زمـامـزاج شـو هـفته بيـي لـکه دـبلخ³⁵
 ستا وصال زمـادوا د هـر مرض د هـ
 پـه کار نه لـرم دوا د هـندا و جـلخ³⁶
 دو وصال کوخه دې کوخه دي خلاصه جانانه
 رقيبـان پـه مـخه را غـلل لـکه مـلخ
 اوس حيران يـم چي پـر کمه به تـبر بـرم
 لار به خلاصه پـه غـره شي که پـه سـلخ³⁷
 هـسي گـرم د هـ بازار د عـاشقانو
 سـو ربه نه شي د سياه بنـد په يـخ کـلخ³⁸
 و عـاشق تـه بيـي ژړا پـه بـرخه و ر کـړه
 تل بـه ژاړي چي پـه زړه بيـي خـنجر خـرخ
 هر گـياه مي پـه باران خوشحالي کـانـدي
 (ملا امير) ده ډېر خوشحال په برف پـرخ³⁹

مـو رو پـلار و تـه هـيڅ مـه و وايـه پوچ
 مـر تـبه بـه دـي کـمـتره سـي تـرمچ
 پاک سـبحان بيـي بيان کـړي پـه قرآن کـنـبي
 د و الـدي نـودئ حق ډېر و با سـه غچ
 بيامي حق داسـتـا زانـوده بيـي شـماره
 نـبـه مـحکم بيـي تـينـگـوه لـکه سـپـين گچ
 بيا حقونه پـر هـر چا د عـلـما و

³⁵ وايي د بلخ هوا يوه هفته سره بله توده وي. دلته دغه ټکي ته ضمني اشاره ده.

³⁶ په اصل کې (جلخ) ته کښلي دي: نام وطن است

³⁷ غره د مياشتي لومړۍ ورځې ته او سلخ د مياشتي وروستۍ ورځې ته وايي.

³⁸ په اصل کې (کلخ) ته کښلي دي: سردۍ سخت

³⁹ اصل: فرخ. خوځنگ ته يې بيا ورته کښلي دي: فرخ شبنم راگويند. شبنم ته خوپه پښتورپڅه وايي او دلته يې دشعري ضرورت له امله (پرخ) ليکلی دی.

د ملا امیر دیوان

د نبي مـــــيراث يې وړې دى پـــــه پچ
يو مومن پـــــربل مومن لـــــري حقونه
بڼه محبت سره کـــــوئ شيطان که تچ⁴⁰
له کفارو بـــــه همېش منازعـــــه کړو
له کفارو ســـــره دى زمـــــو وړ د دين غچ
که خپل شېخ که د بل شېخ ته دست بوسې کړې
تاله فيض و برکت لاس يې کـــــره مچ
تر کـــــوه خپلـــــه رضا د بل د پاره
د مومن وزړه تـــــه گـــــوره نه يې لچ
(ملا امير) فقير که هـــــر خو نصيحت کړې
د انايان خداى پـــــو هو لي د جاهل وده خوله وچ

که مـــــرگى در لـــــره راغى ژوندون هيڅ
که وصال در لـــــره راغى بېلتون هيڅ
د انايان پـــــه قيل وقال ډېر خوشحالېږي
و جاهل ته قيل و قال مرگ ژوندون هيڅ
که طاعت دې پـــــه مثال ريگ بيا بان شي
په ريا بـــــه شي برهم لکه گلون هيڅ
خان صدف رنگه صفا کړه پـــــه درياب کښي
بې دريا به سنگ کلوخ هم سفالون⁴¹ هيڅ
در قيمت دى پيدا کـــــړى پـــــه خپل صبر
بې قېمته پيسې ډېرې د ميسون⁴² هيڅ

⁴⁰ تچ: د غوزارېدلو، لوېدلو آواز (پښتو پښتو تشرېحي قاموس). دلته به د غوزولو په معنا راغلى وي

⁴¹ سفالون = سفال = کوډري

⁴² ميسون: په معنا يې پوه نه سوم. ښايي د ميسون = ميسو = ښاغلى اړول سوي شکل وي. د شاعر په وخت کې ځينې اروپايي اصطلاحات (انگرېزي او فرانسوي) افغانستان ته رسېدلې وه.

دملا اميرديوان

دمجنون د عشق خبري چي باقي دي
 ځني ورک ځان وچــهــان وهم سکون هيڅ
 که مجنون غــوندي صادق يې نن دي وارده
 دليلی د وصال غــم خوره نور غمون هيڅ
 هر عاشق په خپل معشوق پسي مجنون ده
 که معشوق وفا ونه کړه شــواخون هيڅ
 که عاشق يې پيروي د پاک قرآن کړه
 بې له خدايه بې رسول له نور حبون هيڅ
 (ملا امير)⁴³ چي همېش ژاړي مراد يې ته يې
 بې له تادي تــول باطل واړه سمون هيڅ

د مخلوق پــه صفت مه شه ارجمند
 گمنامي کــړه چي دي رب کاندې پسند
 که هر څو لږ يذ طــعام و خورې بې ياره
 هيڅ به درنه کړي په خوله وزړه کښي خوند
 په مجلس کښي داشرافــو بڼه ادب کړه
 خبردار شه چي اواز نه کړې بلند
 حرکات و سکنات که کلمات وي
 په ادب کښي احتياط کړه که يې هوشمند
 بند و بست دا آخرت کړه که دانايي
 په کار نه ده د دنــيا پر بست و بند
 پردنيا بــه پاته نه شي هيڅ وگړي
 که دمت حکم پــرو شي دخــاوند
 د طاعت دي خدای درکړي اسبابونه
 نفس بندي کړه د طاعت په لوی کمند

⁴³ اصل: ملا امير محمد . مادوزن د وارنۍ له خاطره ونه کښي.

دملا امیردیوان

خان محکم کـــر په دخپل رب و بندگی ته
په عقبا بـــه نیک و بد شي درخـــر گند
بدبختی غلبه کړې پر هـــر چاده
(ملا امیره) خان ساته له مکر و پند⁴⁴

خوک بندمه شه د دنیا پـــه زیان و سود
خپل دلبر لـــره ورتگ تاله بهـــــــــــــــد بود
پایمال کـــړې عاشقان جـــفاد ترکو
زه پایمال یم هـــم اسیریم هـــم مفقود
محصل د مـــرگ که در شي سهل کار ده
نه چي درومي ترا ســـمانه د عشق دود
بې وصاله خـــه ژوندون بندگي نـــه ده
د وصال د پاره رډه ســـر پر سجود
که د عـــجر بندگي کـــر په خدای قبوله
ستادرون به شي خوشبوی تـــر لونگ عود
په هـــر غـــم پسي بنادي ده آیات گوره
پاک خلیل شو په امان غـــرق شونم رود
ســـود له خدایه زیان له نفسه پیدا کړې
په سبب د نفس هـــلاک شوه عاد ثمود⁴⁵
سخته روځ د آخـــرت زموږ پـــه مخه
اوس باید ده دي استغفار ویل د درود

⁴⁴ په دې نیم بیتي کې (پند) د نصیحت په معنانه دئ راغلی، بلکې (مکر و پند) دواړه اصطلاحاً د چل و فریب په معنا راغلي دي.

⁴⁵ اصل: په سبب د نفس هلاک شوه عاد یان هم ثمود.

عاد و ثمود: عاد د سام بن نوح (ع) له نسله وه. د دوی له پاره خدای تعالی هود (ع) وروڼه خود نافرمانی. له اسیتته د باد په توپان هلاک سول او ثمود د حضرت صالح (ع) امتیان وه. وایي دوی د نافرمانی. له امله ټول و سوځېدل.

دملا اميرديوان

شب وروزده کوچ وباردنبـونـيازمنو
لکه کوچ کـوي سحاب پـه بهارزود
دغج جهازراته جوړکــري خپل دلبرده
نه پوهېږم چي به ووزم که به غرق شم په کېود⁴⁶
وجودي وحدت⁴⁷ مقام پرمـنـصـوراغی
ځني ورک فرق دواجد هم دموجود
خواربنده ده درمانده په دوه جهانه
(ملا امير) بيان کـوي خدای يې مقصود

دلبرياري کــره ټينگه تـرـرپولاد
ځان يې يار کــره په زاري وپـه فرياد
ترکـوه خپله رضاديار لـه پاره
پـه يوه نظـر بـه تاکاندي اوتاد⁴⁸
ودلـبرته دي معلوم ظاهـر باطن ده
که تاريخک وي که صفاوي که کساد⁴⁹
هـر سرسری چي دپاکانو مجلس غواړي
ځان دي پاک کـري له هر خبته له فساد
هـره درخته چي شيرينه وي په باغ کښي
پر مالک يې قـدر د پروي تر شمشاد
که څـوک وکاندي نظـر و حقيقت ته
بې له خدايه نـور مقصود هـمه برباد
غـيرو باسـه له ميانه پـر لار سم څه

⁴⁶ دانيم بيتی دغزلي تر بحر څلور څپي زيات دي.

کېودته يې په اصل کي کښلي دي: درياي کېود

⁴⁷ اصل: د وحدت وجودي.

⁴⁸ اوتاد دخدای ددوستانو يوه ډله ده اودنړۍ په څلور وگوتو کي تصرف لري.

⁴⁹ کساد: هغه څه چي ناروا وي، يارواج ونه لري يا يې خريدار نه وي (غيث)

دملا اميرديوان

په وصال به به يې معمور شي په خپل مراد
د دنيا په جابه دي هيڅوک غلط نه شي
گاهي سپوروي پسرسمند گاهي افتاد
هغه تخت چي په هواد سليمان تي⁵⁰
خو آخر زير زمين شو يو بې بنياد
ابراهيم بن ادهم چي خداي بادشاه کړ
بيا يې ترکه کړه دنيا په دين شونډاد
هر مومن دئ مبتلا په دوه مقصوده
يو ناقص ده بل کامل که لري ياد
د ناقص مي دئ دنيا، کامل ايمان دئ
ته کامله ټينگوه ناقص نامراد⁵¹
کاملان چي جستجوي د آخرت کړي
نيک عمل يې دئ توبه دلاري زاد
اول خان ته نصيحت کړه بيا وبل ته
(ملا امير محمد) ژاړه په فرياد⁵²

کلمه مي ده ويلې ما پرتا محمد
چي له رويه دي پيدا شو ده دادنيا محمد
(وه) راغلي ډېر دينونه تر تا وړاندي
ستاد دين محکمي تېره تر هر چا محمد
نه زمين ونه اسمان نه عرش وکرسي
امکان نه لري چي بر به شي تر تا محمد
خداي درکړې بلندي په دواړو کونو

⁵⁰ تي = تلئ

⁵¹ نامراد ته په اصل کي ليکلي دي: بي فايده

⁵² اصل: ملا امير محمد ژاړه په زاري وپه فرياد

دملا اميرديوان

له اوله يې پيدا کړه لويي ستامحمد
 تــــه سبب يې دهــــمه مسيباتو
 رب سبب کړې دهــــمه واروسوامحمد
 ستاگــــرېوان به ټينگوم پاکه حبيب
 ستاگرېوان مي شــــريعت مصطفامحمد
 د وحدت په زمــــانه کي تــــوره شپه وه
 تاريخه شوله زايله چي دي نورکړه تجلامحمد⁵³
 چي پيدا کړ پاک سبحان نــــورد حبيب خپل
 دمعشوق يې انعام درکړئ ياک مولا محمد
 ته د غيـبو خزانـه وې پــــه وحدت کښي
 له و حــــد ته رابـيرون شوې پردنيا محمد
 مــــابنده لــــره لازم چي تل شاکريم
 چي مشغول يــــم په ثنا و صفت ستامحمد
 اميد و ارد شــــفاعت د پاک رسول يم
 که شفيع شو⁵⁴ (۲) مابه خلاص کړي له گناه محمد
 پــــه رحمت ســــره بللی پاک الله دئ
 رب بادشاه کــــړئ د جملـه ووانبيامحمد
 يــــولک خير و يشت زره دي لښکرو مقرر
 ته د ټولو هــــم سردار وې هم بادشاه محمد
 ستا په دين سرې⁵⁵ منسو خه کل اديان کړه
 ستار ب مرحوم کــــړي په رشتيا محمد
 ډک روی د زمين ولــــه غفلته يا سروره
 ستاد دين روښنايي شوه ترعرش بالا محمد

⁵³ د انيم بيتي د غزل ترنور و بيتو څلور څپې زيات دي.

⁵⁴ اصل: که دی شفيع شو

⁵⁵ سرې = سره يې

دملا امیر دیوان

عارفان چي رسېده که ولا هـوت ته
 دغه فیض وبرکت هـمه دئ ستامحمد
 له عـدمه چي وجـود د هـستی راغی
 ستاله هسته را پیداشـوه کل اشـیاء محمد
 سـرچشمه یې د جـمله وومـخلوقاتو
 ته آبخـوریې دا عـلی و دادنا محمد
 عالمان دي وارثان دین پـه روښانه
 تـرقیامته ستاد دین دي خیرخواه محمد
 کافران مي تورزا غـان مخونې⁵⁶ تورو
 نه ښایېږي چي به گډ شي په باغ ستامحمد
 ربه روی د پاک نبي زه خـوار عاصي يم
 عفوه غـوارم معتکف ستاد درگاه محمد
 خدای لوی کړی په لویی تر هـرمـخلوق یې
 هـم ترعرش هم ترکـسي هم ترسما محمد
 زه فقیر خـواریم دوعا گوی دمسلمینو
 هـم دوارو علما و فقرا هم اولیا محمد⁵⁷
 په توحید کښي مي صادق کـړې ستا په مینه
 (ملا امیر محمد)⁵⁸ دي غلام ده هم گدا محمد
 محمد اسم محضه زمـور د نبي ده
 په نگین کښي نـوشته دانبیا محمد
 دهرمون پر زړه مرقـومه کلمه ده
 (ملا امیر) غـریب ده ولي وار خطا محمد

⁵⁶ مخونې = مخونه یې

⁵⁷ دانیم بیټی هم دنورونیم بیټیوپه پرتله څلور څپې زیات دئ

⁵⁸ دلته باید (امیر محمد) ټول درې څپې ولوستل سي.

دملا اميرديوان

تخت و بخت ز مورېد بادشاه دې برقراروي
 په سراج الملت والدين ده مسما محمد
 ډېردي عمرد امير حبيب الله خان وي
 ترسايه لاندي يې ناست امتيان ستا محمد
 ربه اباد نائب صاحب لــــري ترډېره⁵⁹
 اخلاص كښ ده د پيشوا هم د بادشاه محمد
 تل مشغول د كندهـــــــــــــــــار په ابادي ده
 اوس مشغول په نهـــــــــر سراج نهرا علي محمد
 نهـر سراج به خدای معمور كه وخت نژدې ده
 (ملا امير) فقير دوعاگوي ده هر سبا محمد

كه له ياره پـــــــــــــــــرياراشي د وصال كاغذ
 پرچشـــــــــــــــــمانو قبلوي د خان پايمال كاغذ
 كه عـــــــــاشق لــــره يې خط د قتل راشي
 وعاشق ته معلــــــــومېږي ډېر د خيال كاغذ
 د منصور چي عشق صادق و حال يې گوره
 پاس پر سردار خندان ورك و جنجال كاغذ
 پايبوسې دي سخته گـــــــــــــرانه ده صنمه
 زه به نسمة⁶⁰ و مخ تـــــــــــــه ستاد فال كاغذ
 نادیده پـــــــــــــرتامين شـــــــــــــومه جانانه
 راستولي دي خپل دوست له⁶¹ د جمال كاغذ
 كه مي سرو مال برهم شي ستا په مينه
 (ملا امير) مي نه غواړي د سرو مال كاغذ

⁵⁹ له نائب خڅه يې مراد د كندهار د هغه وخت نائب الحکومه سردار محمد عثمان خان دی.

⁶⁰ نسمة = نيسمه

⁶¹ له = لره

د ملا امیر دیوان

امتي يــــم د نبي خــــير البشر سرور
 ستادربار کښي تــــر هر چا ده معتبر سرور
 له خپل نــــوره پيدا د حبيب نــــور کي
 بيا پيدا ده له نور شمس و قــــم سرور
 ناسوت پت و د غفلت پــــه تاريخه کښي
 ستا پــــه نور سره روښان کوه و شجر سرور
 تر اول اولين ده تر آخــــر آخــــرين ده
 په شفاعت سره مخصوص ده په محشر سرور
 ستا امت بــــه منتظر د شفاعت وي
 د بخښن نارې بــــه کاندې پرا کبر سرور
 ســــتا امت به و بخښي ته به راضي شي
 بيا دې بخښه د نيکانو پــــه قدر سرور
 د معصيت په رنځ رنځــــور یم دوا غواړم
 د (ملا امير) دوا ستا شفاعت ده ضرر سرور

ډېر راغلي ستا غــــمونه زمــــا پر سر
 زه خــــو شحال یم ياره مــــه شه مرور
 پيدا شوې زما صورت د غــــم د پاره
 قبول کــــړې مــــا بنده پر خپل بشر
 په معنا کښي لوی نعمت ده غمې⁶² مه کړې
 ډېر لذت لــــري تر قند و تر شکر
 د عشق اور چي پــــه صورت⁶³ ونه لگېږي
 که تــــه تــــه وي ته به نه شي اې غريبه

⁶² غمې = غم بې

⁶³ (صورت) بايد يوه خپه ولو ستل سي

دملا اميرديوان

که نه ته وي نه دي زه څه برابر
 په مجلس دخـو برويانوکه ورگډ شوې
 پاکـيزه بـه ځني ځې لکه سپين زر
 تر دوه بـهـره شه⁶⁴ ورتـېـر هلته مجلس ده⁶⁵
 ته سامع شه دشين هې⁶⁶ د زېروزور
 ستامقصود به تاته تې وجيم⁶⁷ (۲) انعام کړي
 دامقام دهـغه ده چي قبول کړي د(ده) در
 دتـو حيد تر سـوزن ووزه که يکتايې
 که دوتايې ځان يکتای کړه يک بشر
 خدايه (ملا امير) عامل دخپل بيان کړي
 چي تېريزي تر تـو حيد سم برابر

جفادي اور لگـوي صنمه ليري کره نار
 ودي سوم سرتريايه خودبه کـوم هـگفتار
 شيرين گفتار دجانانکه شنیده کـم ياره
 ترسرو مال يم ورتېر که کنسېنوست زما پرکنار
 سيمين بدن دد لبر مثل بې⁶⁸ نه وي هيڅوک
 پتنې په اورتل سوځي اوس پرما خواراغي وار
 ستاد بهار بلبلان شيرين زبان دي گـويان
 ليري دي گـرزي زا غانوگل تې⁶⁹ نه وينم لار
 رنځور يم زما مقصود هته بې همپش موجوده

⁶⁴ په اصل کې ورته ليکلي دي: از شهر دنيا و آخرت گذر کن.

⁶⁵ په اصل کې ورته کښلي دي: مراد مجلس مشاهده مياشت

⁶⁶ په اصل کې ورته کښلي دي: سامع قرآن شاه شوبمع عمل صدق

⁶⁷ په اصل کې ورته ليکلي دي: تاج

⁶⁸ بې = به بې

⁶⁹ تې = ته بې

دملا امیردیوان

دواله تاغ—وارمه پردردی پروت یم بیمار
 غمازه مه ک—په هی نه پېژنې خپل پردی
 زه دي دښمن گ—ړندی مخ له درخـم په تلوار
 ستادهجران تلخگي پ—رملازم شبخیزی
 برمن مکن ستمی ع—اشقان هست ناقرار
 ستاد وصال په هوا س—رگردان یم ترآسیا
 من چه ک—نم صنما پروت یم داورپرانگار
 ربه په روی دحبیب ما ک—ړې غالب پررقیب
 تویی گل من عندلیب نیست م—رابی توبکار
 چند س—وزم درآتش تراباشداین روش
 من غ—لام خدمتش م—ران مارازدیار
 ملا امیر هست فقیر م—رید شیخ کبیر
 م—راتوبه برتقصیر عفو خ—واهم زغفار

خ—م زلف توپیچ و تاب لکه م—ار
 ع—اشقان هست تشنه لبه ددیدار
 مجروح شد دل م—ن زدست جان ای صنم
 که دیدار را ک—ړې یاره زما دوا دپرهـار
 موس—م گل گل ، گل میشود شکوفه
 غفلت مکن ای بلبل آمدبتو نـوبهار
 چه گناه ک—رده عاشق دل و جان برده معشوق
 امانت کی میدهی ، دلبره و ک—ړه تلوار
 هست خندان دلبرم ن—ظربمن فگند
 شب و روزم انتـظار که را بنیکاره شی نگار
 سرگردان ش—وم دلبراستاد دیدن په هوا
 دیدار بمن کن ع—طاخای دکفاروده نار

د ملا امیر دیوان

(ملا امیر) غلام د دلبر ستاد درگاه خاکستر
ربه زاري کـــومه مران زکـــوچه دار

ستا په عشق کښي قبلـــوم د ځان پېغور
هيڅ باک نشته که بر منډ يـــم که سرتور
نام و ننگ را خڅه ورک شو ستا په مينه
اوس د عشق پـــر آس همپش يم زرین سپور
د دنيا کـــور که خراب شي نقصان نه ده
خدای دي نه کاندې خـــراب د عقبا کور
د نيکۍ پـــه زراعت که ځان کړې ستړي
پاک الله به شي خوشـــحاله هم غمخور⁷⁰
خـــوی د تر کوډئ چپاود عاشقانو
عاشقان واپه مـــغموم په غـــم نسکور
رقيبान راتـــه ولاړتـــوره په لاس دي
نه بېرېم خدای را کـــړي د عشق اور
که يوزخم د خـــطار ابادي جوړ شي
په يوه گذار هـــزار کـــرم شل او کور
که محـــرم زه د دربار دخپل اشناى شوم
په کار نه لـــرم جنت حور غلمان نور
هغه څوک چي مستغرق فی الفيوضات شي
ځان کـــړي پتې د زمانې د شورشور
يوگوره، يوبوله، يو وينه، يو غـــواړه
(ملا اميره) يک بين شـــه نه يې شب کور

ستاد عشق په شراب گـــرزم مست خمار

⁷⁰ غمخوړته يې په اصل کي کښلي دي: نبي عليه السلام

دملا اميرديوان

له ماورک ځان وچــهــان شوهم قرار
 راشــهــه ونيسه خبرد عــاشقانو
 چي حيات دي که مــمات دي که بيمار
 ستاد عشق په رنگ مي سور درون بيرون ده
 نه پــهــو هېږم چي لاله شوم که انار
 ستاد درخــاوري به کړم په سترگو پوري
 خپل چشــمان روښانوم له گرد غبار
 بې تکليفه مي ناري دي په هررگ کښي
 دهــو هــو او او از نغمه کړي واريه وار
 دتــوبې ونه که هرڅو مېوه داره
 زمــاد ياريه رنگ به نه وي مېوه دار
 که وفا کړې که جفا کړې مراد (دي) خپل ده
 ستا جفا ده سخته گــرانه دوفايم طمعدار
 عــاشقانو ځان سپارلی پر خپل يارده
 (ملا اميره) ځان سپاره پر حق ستار

ځان بېغم کــړه له دنيا څخه لکه مــړ
 ستاد روح شــهــباز گذر که تر عرش لوړ
 دا خلاص پــرميدان باندي شه محکمه
 بې اخلاصه و شيطان ســر يې شو څوړ
 ربه را کاندې تــوفيق پر طاعت باندي
 د حساب په روځ مامه کــړې په خط پر
 غريبې د دنيا بڼه ده تېرېده کــړې
 د محشر په روځ مامه کــړې غريب اړ
 ستاد بار د عــامو خاصو ، منعه نشته
 زه در تلمه رقيب کــړم په بد ککړ

دملا اميرديوان

تشنه لب يــــم دو صال جامــــونه را کړه
 ماسيراب کړه تر د بنمن مي کــــړه ته لور
 چي هــــجران دي دو صال له مخه راغی
 بې زحــــمته هنجه وړای نه شي کا کړ
 هــــرسړی چي کسب وکاندي هلاک شي
 په دهان کښي يې هــــرشى وي لکه گوړ
 ســــتادرباره دپاکانــــوودنيکانو
 (ملا امير) ده گناه کار په گناه خړ

راشــــه زما د زړه همدمه وکــــړه ناز
 لــــه رقيبــــه مي زړه تلــــخ ده لکه پياز
 ستامحبت مي پت پــــه زړه کښي وساتلی
 په آخــــر راخه فاش شو د زړه راز
 گــــوياني له خپله ســــوزه دهر چاده
 خه به وایم زمــــاهمت شو لکه باز
 چي درون د چــــاپخته د عشق په اور شي
 عاقبت تــــرد هــــان وزي در په ناز
 خه بنده خــــه يې همت خه يې طاقت ده
 چي ستاد رله به در شي عــــاشق پایواز
 داميد په درياب غــــرق لکه غواص يم
 در به کله په لاس را کــــړي زما د مساز
 جا هــــلان مي له طاعته غافلان دي
 غفلت وړي گــــويامره دي په مجاز
 (ملا اميره) گــــمنامي و خاکساري کړه
 خپل خــــان بوله کم ترملخ هم تر تاز⁷¹

⁷¹ تاز: يوراز حشره ده. چور چورکه (پښتو پښتو تشریحي قاموس)

دملا اميرديوان

ستاوديدته زمـاډ برکېږي هـوس
محروم مه کـږه ماغـريب لکه مگس
دو وصال دباغ دي سخته گـرانه لارده
گرانه نه ده چي فـرياد کـږم دجرس
ستادديدخيال به ونه وزي زمـاله سره
که رقيب راته غـونډۍ کـږي خاروخس
سمندرنگه سـاکن د عشق په اوريم
نه په مرم نه دوتـولـرمه وس
ديوسف په شـان بندي دغم په شاه شوم
دو وصال کاروان مي شه ډېرو ډېرپرس
هرمـرغه چي وي ايله په هـواگرزي
چي بندي شي گالـوي بـندد قفس
که وصال غـواږي خدمت په اخلاص وکړه
په هـردم درته حاضر فـريادرس
ستادسترگـوکتوايستم له حاله
پردغـه حال پېژنـم کس وناکس
دايقين ده چي دمـرگ سپاره به راشي
(ملا اميره) تاله خـه خندا هـوس

سـتاپه فضل به خلاصـږم له خناس
تل جهادورسره کـږم يـم په هراس
زمـاپه زړه کښي اچـول دخطر وکاندي
غواږي ما کـږي مسوس⁷² په ډېرو سواس

⁷² مسوس: هغه څوک چې وسوسه ورلوېدلې وي.

دملا اميرديوان

که توفیق می خدای رفیق کر پرده باندي
 پرې بې نه ږدم بې مـــــرگيه په خپل لاس
 چي دښمن دچاپه کورشي حال بې⁷³ څه وي
 زما پر کـــــور همېش ولاړ دښمن آس
 را داخل زما په خـــــونه نفس شيطان شوه
 بندگي مي پـــــه عذاب شوه وکره قیاس
 په تصدیق وپه اخـــــلاص عبادت وکره
 ځان ساته قـــــوي دښمن لـــــري خناس
 ښه صفا کـــــړه روح و زړه په ذکر و فکر
 خپل دلبر لـــــره ورځه صاف تر الماس
 هـــــر عامل به جزا مومي د عمل خپل
 (ملا امیره) نیک پـــــرېد و کـــــړه تل پاس

خدای در کـــــړې ډېر دولت سنگ پارس
 ســـــتاپه زړه کښي مکان لکه پانوس
 د دولت دي هـــــو ا دار ډېر دښمنان دي
 پسي گزري کيقباد هـــــم د قيانوس⁷⁴
 ښه دولت لـــــره زنانونه نگاه کړه
 پـــــر پيره شه که سړدي وي که تموس⁷⁵
 تر ســـــه هاره بيداري کـــــړه غفلت مه کړه
 که غـــــافل شوې پرتانغ کوي خروس
 که دي دادولت نـــــگاه کـــــړه تـــــه باد شاه بې

⁷³ بې = به بې

⁷⁴ کيقباد: د ايران افسانوي پاچا چې وايي سل کاله يې په خورا عياشي کي پاچهي کړې وه (غياث)
 د قيانوس: يو ظالم پاچا و چې وايي اصحاب کھف دده له بېرې له ښاره وتلي و او په غار کي پټ سوي وو
 (غياث)

⁷⁵ تموس: د گرمۍ موسم. د کند هار پښتانه تمونښ ورته وايي.

دملا اميرديوان

مــقابل دي نه وينــمه چين وروس
سنگ پارس که داخل په لــوی بازارکړې
خدای به درکړي خوشحالي تــرنوعروس
تکلیفات دشــرعي پند پر خپل سرکړه
(ملا اميره) بي تکلیفه لرگی نه کېږي ابنوس

په صیقل ســره گناه کــړه دزړه تراش
د توحید پــه نور غایب کــړه بد خفاش
که صادق یې اــمرونهی کــړه محکمه
په قــرآن کي نقش کــړي دی نقاش
خــو باطله مــد عاد د بنمن نه کړې
مــد عاد د بنمن دی پــه شرعه پاش
ته آئینه دشــرع نسه⁷⁶ و خپل مخ ته
ستاعیبونه به بــکاره شي بې تلاش
هــربنده چي پــه اخلاص بندگي نه که
په قیامت بــه شرمنده وي مخ یې خراش
هــرباد شاه چي پرسپاه دولت بسیارکړي
هــرسپاهي وي تېر تر سرهم تر معاش
(ملا اميره) د ون همته تــر هر چایې
هسي کم یې د دنیا تــر ادنی ماش

په حصول دمقصود تل گــرزي دروېش
پرې بــه نه زدي خپل مقصود په زړه دلرېش
ترک وهــلې ده دنیا د خدای دوستانو
تر دنیا تېر شــو و محبت د خدای ورپېش

⁷⁶ نسه = نېسه

دملا اميرديوان

بي له جذبه دوه جهان كله هېرېږي
 كه مـ جذوب شوې له تاپاته گاوومېش
 طريقه و عشق ته جذب الهي ده
 ته عاشق يې كه رب جذب كئ⁷⁷ درپېش
 كه عاشق شوې دغه لوى فضل درب ده
 داسـم ذات په تبغ زخمي زړه همېش
 دخداى اسم ده ساكرتابه مسكور كړي
 يك بيني ويك خو اني به كړي ستاكېش
 متنفر به له مخلـوق ظاهرباطن شې
 كع دي ياروي كه اشـنـاوي كه دي خوېش
 ښه بيان د جذب عشق ده مـوـمنـانو
 (ملا امير) يې بيان وكئ⁷⁸ خيراندېش

په خپل ژوند چي خپل يار نه كړې فراموش
 خپل يار بـلـولـه تابه كاندي زرین پوش
 و عاشق ته د معشوق صفت شكروي
 په ظاهره وي آرام باطن پـه جـوش
 په خپل عشق د طاعت بار پر معشوق سپك شي
 پروانه كه د دنيا پـه خريد فروش
 عشق هـغـه دئ چي پر شرع موافق وي
 مخاف له شـرـيعـته شيطاني حق فراموش
 نه ده چا ميندلى عشق پـه كـسـب جـانـه
 دالباس دهغه چاده چي يې رب كاندي وروپوش
 دديداردي طلبگار عاشـقـان واره

⁷⁷ كئ = كړئ

⁷⁸ وكئ = وكړئ

دملا اميرديوان

همېشه وي سرگرځـردان گرزي مدهوش
 (ملا اميره) که صادق يې پـه طلب کښي
 شب وروزد جفا زهـرکړه ته نـوش
 همېشه بيان د عشق کـړه (ملا اميره)⁷⁹
 په بيان کښي دي ثـواب ده نه شي خموش

ز مـا د زړه خيال تېرېده کاندې ترعرش
 ارام نه که د دنيا پـرفـاني فرش
 ستاد عشق له برکته مستغني شـوم
 دوه جـهانه راته هيڅ شـوه لکه قرش⁸⁰
 راڅخه هېر دهر شي خوند شي په دهان کښي
 نه پـوهېږم چي داتـلخ ده او که ترش⁸¹
 چي د عشق په اورمي سـوی دل و جان ده
 جنگ آسان شـود اورس⁸² هم د حبش
 ستاد عشق په جامو هسي مست خـماريم
 دناکـس اوس منت باريـم هم بارکش
 رقيبـان راتـه ولاړ ستاپه کوڅه کښي
 پرورځم مانـوش کـړي دی ستا برش
 دوي چشـماني مي څلور شـوي ستاپه لوري
 منتظر درتـه ولاړيـم په جنبش
 توکل پر خپل خـالق کړه (ملا اميره)
 خپل خـالق بيا له تا کاندې سوال پرسش

⁷⁹ اصل: ... ملا اميره فقيره

⁸⁰ قرش: ديوې سکې نوم دی.

⁸¹ اصل: ... داتلخ ده که شیرين ده که ترش

⁸² شاعر دلته (اورس = روس) له عامه محاورې سره سم راوړی دی.

دملا امیردیوان

دخپل یار طلب کـــوه تل پـــه اخلاص
 ځان غوټه کـــړه په دریاب لکه غواص
 عاقبت بـــه درپیدا کـــړي ترسرتېره
 ته بـــه شې په دغـــه درکلان خواص
 که دي ســـرله تنه بېل په غواصۍ شي
 په عقبا بـــه پیدا کـــړي دسرقصا ص
 په طلب کښي د وصال که څـــوک فنا شي
 رب به ورکـــړي درجه د خاص الخاص
 په تـــقوا و په اذکار زړه نـــرم کېږي
 پـــه مثال لکه چي نـــرم ده رصا ص⁸⁸
 راشه پرېږده دادنیا طلب دیار کـــړه
 ته مسلـــم یې نه ولید بن عاص
 د دنیا مـــحبت حـــجاب ده (ملا امیره)
 راشه ترکه دادنیا کـــړه په اخلاص

دمعشوق دربار له ځـــم لـــرمه عرض
 که نـــقاب له مخه واخـــلي سرعوض
 زه عـــاشق یم منتظر ســـتاو دیدن ته
 ستا په دید ستا پـــه رضا لـــرم غرض
 که عـــطاراته دیدن کـــړي زما صنمه
 زه څـــو شحال یم که وړیا وي که په قرض
 بې له تامي هیڅ مـــقصود په زړه کښي نشته
 پر عـــاشق باندي طلب دمعشوق فرض
 عـــاشقان پـــه هجران سوي دي دلبره
 آرام نه کـــړي یو ساعت پرزمین ارض

⁸³ رصاص: قلعي (بیورازفلز).

دملا اميرديوان

هغه څوک چي توانگر په قناعت شي
 زړه يې خلاص شي د دنيا له سخت مرض
 دانايانول سره لپاره بس ده⁸⁴
 (ملا اميره) جا هلان دي په زړه قبض

وخپل ياروتسه ژړاده زمافقط
 توکل پرتا، نه پرېل چاده زمافقط
 بڼه مي ياربڼه يې ديدارده بې مثاله
 ستاديدار توه ډېره تمنداده زمافقط
 محروم ستاله ديداره هغه څوک دي
 چي کافروي دي دښمن ستاده زمافقط
 تل د زړه ډېگ په جوش د عشق په اور
 ترچشمانو مي خوناب گاه ويي گاه ده زمافقط
 پخته کار عاشقان موج لکه درياب کړي
 ځني ورک ځان جهان محبت پرتاده زمافقط
 منصفان که انصاف وکړي په خپل ځان کښي
 هيڅ منت به نه پرتاونه پرماده زمافقط
 په عالم کښي منت بار شوي (ملا اميره)
 د تهمت په پېټي ماته شوې ملاده زمافقط

څو به گرز مه ژوندي پرد ا بساط
 طمع نه کړم چي پيدا به کړم نشاط
 شيرين عمر په غفلت راباندې تېر شو
 نه مي وکړه بڼه تقوا و احتياط⁸⁵

⁸⁴ اصل: ... لپاره بس وکافي ده

⁸⁵ اصل: ... بڼه تقوا و عبادت احتياط

دملا امیردیوان

دنیا خای د کوچ و بار هیخ باورنشته
 وداناته ده خـرگند لکه رباط
 زندگی کـپه واره صرف په عبادت کنبی
 تېر بـه شې د باد په شان پر پل صراط
 هیخ عـاشق به له رقیبه وېره نه کړای
 که له یار سره یې نه وای اختلاط⁸⁶
 د اسم ذات په تېره تیغ کـپه زړه دو نیمه
 (ملا امیره) ډېر بـه خو کړې انبساط

د عشق بار زمـپه شاده سخت غلیظ
 راته جوړه تـماشاده بخت غلیظ
 عاشقانو ته یې دام د زلفو ایښی
 عاشق بند شـو و تر دابند نشست غلیظ
 بد عـمل راته رقیب شوز ما وځان ته
 نیک عمل ده زمـا وځان ته تخت غلیظ
 دغه تخت می د باد شاه پر تخت بالاده
 وړې نه کـم زمـا تخت ته بخت غلیظ
 راڅخه هېر دیار محبت کـپه دوه جهانه
 همېش سپورد عشق پـر آس یم سخت غلیظ
 نن تناب دو صـال تینگ نسه محکمه
 دا تناب ده ډـر دیار مـخت غلیظ
 عروه الـو ثقی رب بللی خپل قرآن ده
 ته عامل شه (ملا امیره) د قرآن نوشت غلیظ⁸⁷

⁸⁶ اصل: ... که له یار سره یې نه وای سروکار و اختلاط

⁸⁷ په اصل کې ورته کنبلي دي: هرچه در قرآن نوشته شده است، همه احکام محکم است.

دملا اميرديوان

زه طامع يـم دديدار لـرمه طمع
 زه بلبل يـم دگلـزار لـرمه طمع
 سياحـان چي سياحت پرزمين کاندې
 زه سياح يـم دبـهار لـرمه طمع
 جوش خروش د عاشقانو په سينه کښي
 زه عاشق د فيض انـوار لـرمه طمع
 چي تشهيراختياروي هـغه خامـان دي
 زه پخته د گـمناميه، د قرار لـرمه طمع
 نابالـغ فقيران ډېر دي، پيري کاندې
 زه بالـغ د بـڼه رفتار لـرمه طمع
 په طريقـت کښي نابالـغ ډېر کسان دي
 زه بالغ د طريقـت يـم د دستار لـرمه طمع
 کمينه بنده دخـداي (ملا اميره) فقيره
 د تاخـون په وينو سور لکه انار لـرمه طمع

دلـاله په شـان ز مـاده د زړه داغ
 سـتاد عشق له غـمو، نه لرم فراغ
 د بلبل په شـان طلب کـوم د گلو
 که مي وليـداي د يـار د حسن باغ
 که صدف رنـگه سـينه شـوه د چا صافه
 په صدف کښي دررو بـڼـان وي لکه چراغ
 د حقيقت پـر گـلستان بلبلان گـرزي
 کله بـڼـايي چي ورگـډ به شي تور زاغ
 (ملا امير) غريب درد منده ستا په عشق کښي
 په وصال سرې⁸⁸ معطر کـړه جان دماغ

88 سرې = سره بېې

دملا اميرديوان

خداي دي نه کاهيڅ مسلم له عشقه صاف
چي له عشقه وي خـالي ، ده بي انصاف
هر مومن ايـمان راوړي په خپل عشق ده
د کافرو چي عشق نه و حساب نه شوه له اشراف
د جاهـلو رجـوع کله شي و عشق ته
عاشقان دخپل زړگي کاندې طواف
له ازله قاسـم کـري بـنه قسمت ده
کافـران به په عـذاب مومن معاف
پر زاهدو باندي سپک بارد طاعت ده
سبب داده پـر محـفوظ بي ده عشق چاف⁸⁹
هـغه چاته چي طاعت مرغوب محبوب شي
داهـمه ده واره عشق ، وکـړه انصاف
د زاهدو کفاف قـوت ولايموت دي
په زيادت بي حکـم کـري داسراف
سرگـردان اهل دنيا دي په طلب کنبې
مـورپه نه شي مگر خـاک شوشکم ناف
خـداي دي صبر قناعت زما روزي کړي
(مـلا اميره) لـه خپل نفسه کړه خلاف

که صادق بي له گناه کـړه ځان حنيف
په تقوا و عبادت کـړه نفس ضعيف
د نيکانو محبت د ځـان عادت کړه
خـداي دي نه کاندې گـمراه د چا حريف
د جاهـلو له صحبتـه بـعيد گـرزه
په صحبت بـه د نيکانو شـي لطيف

89 ښايي چاپ وي ؟

دملا امیر دیوان

عشق بازی له میانه واخه ————— له که دانایی
په خپل ځان کـــ په جامه د عشق لفیف
په ویل د محققان ووفهم وکړه
هرگفتن یې ترمرجان و درظریف
هرکامل له خپله سوزه تصنیف کړی
نا قابل ده (ملا امیر) کـــوي تصنیف

ماچي و خوړل ديار دلاس ترياق
راخڅه ورك شوو وخت د صبح ودا شراق
ستاله حبه ما سيواشوه فراموشه
بياپه ياد ديارشيرين دهان بزاق⁹⁰
سرگردان و پای دوان شوم په عالم کښي
د عشق آس مي ځايک وليد تربراق
چي وصال مي د دلبرپه کوڅه وشو
داخلاص پر ميدان پاته شومه طاق
له هغه پس خوشحالي شوله راپېښه
بيامي وليد ځان جهان شومه آفاق⁹¹
په ظاهر صورت مشغول يم له عالمه
ذميه شوله بدل په نېک اخلاق
(ملا امیر) ده مدرس د عشق په علم
دهر بیت ثواب دې⁹² د پرشي ترعتاق⁹³

ستاد و صل د گلشن زمما اشتياق

⁹⁰ بزاق: دخولي نارو ته وايي. کله کله دخولي په معنا هم کارېږي.

⁹¹ په اصل کې ورته کښلي دي: برهوش آدم

⁹² دې = دي يې

⁹³ عتاق: د مينخوا و مريانو آزادول

د ملا امیر دیوان

څه به وایم د هجران د لوی فراق
زه تر سرو تر مال و خپل جانان ته
خدای دي نه کاندې زما قـول په نفاق
په ژړا سره زما بـوتې کاني ژاړې
خلاف نه ده د معشوق عاشق مشتاق
بد عمل زما حجاب دیار له مخ شو
ورکـېده دي د حـجاب په نیک اوراق
د تـو حید په دریاب غرق شه حجاب نشته
نـه وصال بـه دي روزي کاندې رزاق
د قسمت بـرخي و هر چاته رسېږي
منتظر ورته ولاړ دي تـول عشاق
دوه جـهان چي له تـا هیر شوه (ملا امیر)
څه په کار دئ خـراسان ملک د عراق

بې جذب الهي به څوک پیدا کړي د زړه چاک
هغه به مجذوب کېږي چي یې رب که سینه پاک
عامل د شریعت شه ته خضوع و انقیاد کړه
تمثیل د امر کاندې زیاتي نه لری هیڅ واک
که فضل درب وشي تابه کي⁹⁴ شاه شاهان
رتبه د عشق به در شي تابه کي⁹⁵ خس و خاشاک
هغه (مي) بختورده چي دی تېر تر نام و ننگ شي
محکمه شریعت وي پخپل دین کښي وي چالاک
د عشق مثال غمی ده دوه جهان قیمت نه دئ
فرض (يې) پتېده دي چي له تانه شي بېباک

⁹⁴ کي = کړي

⁹⁵ کي = کړي

دملا اميرديوان

گوره هرزارع چي تخم خرڼه که په مخکه
حرام باندي خرمن دئ هم ثمر و هم خوراک
حال داليا و گذشته و وپسه داشان و
په درون کښې جوش خروش ودهيچانه وادراک
خامان هغه کسان دي چي ظاهر جوش و خروش وي
نه وي دی تېر شوی ترننه سره افلاک
روح دده محبوس وي په ناسوت په ملکوت کښي
ذيقه يې سينه وي غريب گرزي گريوان چاک
خپل نفس ورته وايي تر تانسته (هيڅ) ذا کربل
که دی په دا غلط شوتلخ يې کئ شیرين باغ ناک
بسکه (ملا اميره) څه ويل دي ترخوله خېږي
فقيران دز ماني دي مبتلا څه ورته شا ک

من وعــن د کتاب ورک دهغه چاشي
چي د عشق دودونې⁹⁶ برشي تر د اووه سماک
درې ذکره په حديث کښي بيان شوي که خبر يې
يومي لساني دويــم قلبي دريم روحي ثناک
لساني مي لقلقه ده قلبي ذکر و سوسه ده
روحي مشاهــده ده در سول په قول پاک
فرحت دروحي ډېر دئ که پــرو رغي سالک
پــر (ملا امير) چي راغي همېشه ده فرحناک

هر مريد دي خپل شيخ بــولي پير کامل
تابه کاندې و مقصود تــه پيرو اصل
سست يقين که مــريدي دواصل و که

⁹⁶ دودونې = دودونه ئې (لوگي ئې)

دملا اميرديوان

دی به پاته معرا⁹⁷ شي بي حاصل
 اول شرط دمريدي مي خپل يقين ده
 که شرط ترک شي مشروط پاته شي عاطل
 پر ناقص که کامل يقين خووک و که
 ستاد پاره به ناقص پير شي کامل
 هر مريدي و خپل شيخ ته تسليم کاندې
 په دغه تسليم به شي بالغ عاقل
 جماعت ورد وظيفه پر خان لازم کړه
 تقوا خووی کړه دگناه نه شي عامل
 د سلوک بيان مي کړي په پښتو دئ
 (ملا اميره) فرق کوه د حق باطل

رانبکاره شوه داشنای حسن جميل
 محسنات د دنيا شوه خو وار و ذليل
 بنيايستي د دواړو کونو سرکوزي که
 چي بي وليد زما ديار حسن اصيل
 په کامل صفت موصوف زما دلبر ده
 خووک به نه وکي⁹⁸ سيالي کثير قليل
 ترچشمانومي خو نواب ستاله فراقه
 نه په هوهرم چي قصير شي که طويل
 په طلب دخپل جانان يم سرگردانه
 پرې بي نه ږدم که غرق شم په رود نيل
 سرو مال زما فديه ترخپل جانان ده
 (ملا اميره) صادق شه مه کړه تعطيل

⁹⁷ معرا: لوڅ لپړ

⁹⁸ وکي = وکړي

دملا اميرديوان

ستا ووصل ته حيران ده زمادل
 شين تو تي دگلستان ده زمادل
 له فلکله سنگ رېزي راباندي اورې
 سرگردانه پرزمين هم پراسمان ده زمادل⁹⁹
 خوب خدا را خخه ورک ديار په مينه
 خودبه ژاري په طلب دخپل جانان ده زمادل
 پر عاشق د معشوق کله دلسوزي شي
 دلسوزۍ مهرباني ته نگران ده زمادل
 غم د عشق را خخه هېرکړه نور غمونه
 ستاله غمه سرگردان هم نالان ده زمادل
 د ظاهـر د بنمن که زرتوري په لاس وي
 هيڅ باک نشته په عذاب له نفس شيطان ده زمادل
 بندي کړي دي ده جبر په زندان يم
 متنفر له اختلاطه دانسان ده زمادل
 ځان ملبوس د بې ننگيه په لباس کړه
 (ملا اميره) له جهان خخه ترسان ده زمادل

د ساقی له برکته ملک گلزاروینم
 پررگلانو د بلبلو چوڼهاروینم
 زه بلبل ستاد گلشن یـم بل گلشن څه کوم
 خـزان نشته ستا گلشن همېش بهاروینم
 هر گلشن لـره خزان شته له فلکه
 په اـمان زه ستا گلشن له هراضراروینم
 عاشقان مي بلبان ديار د باغ دي
 ساکنان (مي) عاشقان زاغان فراروینم

⁹⁹ تردې نيم بيتي وروسته دوهم نيم بيتي څلور څپې زيات دي.

د ملا امیر دیوان

نـو شته مي پر محفوظ دفتر د عشق ده
 تسلسل د عاشقان واريه واريڼم
 مونانو موني په عشق پيدا کړه
 په عقبایې لویه گټه د دیدار وینم
 له دیدار څخه محروم ټول کافران دي
 عشق بې نشته دوی مقهوره د قهار وینم
 بڼه شیرین بیان د عشق ده (ملا امیر)
 راشه وخت کوته دئ اوس تلوار وینم

خدای را کړی پاکیزه دین د اسلام
 دغه رحم درحمان ده لوی انعام
 جماعت مي طریقه د پاک رسول ده
 خبردار شه لمونځ ونه کړې بې امام
 تارکان د جماعت به شرمندې وي
 په عقبابڼه مختورن وي هم بدنام
 تل درود واسـ تغفار وایـ په ژبه
 شفاعت به دي روزي شي د نبي خیر الانام
 توکل تقوا همېش پرځان لازم کړه
 د بنمن بند کړه د خضوع په محکم دام
 بیا منقاد د خپل پادشاه شه که دانایې
 محکومي ته همېشه کړه د حکام
 (ملا امیر) غریب دوعا گوی دهر مومن ده
 خصوصاً د خپل پادشاه هر صبح وشام

د یار دیدلره ورځم بې پروبال یم
 له دیدنه بې شرمېږم بې جمال یم

دملا امیردیوان

زه غلام یم بېکاره دیار په کار کښي
 کم همته بد هنره بد خصال یم
 بندگي دي قبلوم پر دوه چشمانو
 یاره ته مي کړه قبول زه ډېر ملال یم
 رقیبانو سرگردان کړم په عالم کښي
 ستاد ربار لره درختم بند په جنجال یم
 در قیپ له هـمراهی مي سل توبې دي
 نادیده یار مین کړي پرشین خال یم
 کیمیاگر (دي) دکیمیا په طلب گري
 دیار وصل زماکیمیا په قیل وقال یم
 عاشقان کیمیاگران طلب دیار کړي
 که غافل شوم له طلبه بد فعال یم
 دتغیر تبدیل لار نشته زما ویاړ ته
 په طلب بېي دوصلت و دوصل یم
 حیران پر مه و خان (ته) و جهان ته
 ولي ورک خان و جهان شوي کمال یم
 زه منکر له بندگی د نفس شیطان یمه
 (ملا امیر محمد) بنده د ذوالجلال یم

په ظاهر غریب ملا باطن ملنگ یم
 په اسم ذات سره خوشبویه تر لونگ یم
 لوی اقلیم د مومن زړه ده بې پایانه
 وربې¹⁰⁰ نه کړم له غماز سره په جنگ یم
 که لښکر د دښمن ډېر ده هیڅ باک نشته
 پنځه غشي مي په لاس ناست پر پلنگ یم

100 وربې = ورپه بې

دملا اميرديوان

پنڄه غشي مي پنڄه فـرض لمونځونه
 ڪه ماتيـنگ ڪـه زه ولاڙديار پرنـگ يم
 ديارنگ مي جـماعت دپاک رسول ده
 مومنان بي¹⁰¹ تينگـو و زه ناصح لنگ يم
 پاک مسجد مي ده پالنگ مورباندي ناست يو
 پري بي نه ڀڌم ڪه هرڇوپه صورت خورنگ يم
 ڪه وصال له ياره غـوارې لارده ده
 ڪه مي تينگه ڪـه دالار بادشاه اورنگ يم
 افضل ڪري خدای زمـور دين ترڪل اديانو
 ڪه عامل دشريعت شـوم زه خوش رنگ يم
 ستاد عشق له زخمه سورلڪه سورگل يم
 عاشقان دي واره سـره ، نه چي زه رنگ يم
 دو صال طلب لازم پـرمـما غريب ده
 دهجران په اوردي سوي خـوار پتنگ يم
 همراهي دي دينانـوپه کارنه ده
 بهتر د اچي له بي دينو خـخه پر خنگ يم
 ڪه رويت مي په نصيب ستاله جمال شي
 خورند سـربه همپشه لڪه متنگ¹⁰² يم
 دسراج الملت والدين بنـه دبدبه ده
 (ملا امير) دده دوعاگوي نه دپرنـگ يم

ڪباب ڪـري دي زمـازره اوردهجران
 دغه اورهـجران ديار غواړم تاوان
 په عوض ڪنبي وصال غـواړمه جانانه

¹⁰¹ بي = به بي

¹⁰² متنگ : ڪمند ته وايي (ظفر اللغات) او ڪمند دلومي په معنا دلته له بيت سره سرلکوي.

دملا اميرديوان

که وصال معاوضه شي نشته زيان
 معشوقه له عاشقانو حجاب نه شي
 دا ادب ده د عاشق معشوق ترميان
 که عاشق لره سل روح د خان پيداشي
 همگي به کي¹⁰³ فديۀ ترخپل جانان
 پسه دنيا کښي يې بل حب و مقصودنه وي
 کل مقصود يې وي دلبر، ژاري حيران
 هغه خوک چي پسه نظر د معشوق نیک شي
 بيا يې سپور کاندې د عشق پر آس دوان
 د دنيا نام ننگ واره ځني هېرشي
 پروانه کړي د دنيا په سودو زيان
 کل همت يې وي مصروف ديار په حب کښي
 بل حب نه کړي صادقان دي عاشقان
 پسه بيان د عشق شيرين مي روح و جان شو
 (ملا اميره) درپاشه پرسپين ميدان

ستاله غمه راته اوردئ کل زمين
 بې مثال ده زماد لبر مخ بې رنگين
 محبت زما و سويله ده و وصال ته
 رقيبانه و راته کړي دئ کمين
 بل اسباب د عاشق نشته بې له عشقه
 د عشق اور به و سوځي رقيب لعين
 بې تکليفه هېڅ قاصد مقصودنه مومي
 سرگردان دي قاصدان په زړه غمگين
 اومي غوښي چي په دېگ کښي جوش ونه که

103 کي = کړي

دملا اميرديوان

وېې نه خوړي که غني وي که مسکين
چي پخته د عشق په اور کښي عاشق نه شي
حساب نه ده په رتبه دکاملين
د خامانو خامکاري سوزو وگدا زده
تل به ژاري دی بعید وي له تمکين
په بيان د (ملا امير) هغه پوهېږي
چي سالک وي پخته کار زړه يې وي سپين

په تناب د زلفو بند یم د جانان
نه خلاصېږم که بنډمه دوه جهان
هیڅ مي وېره له رقیبه غماز نه شي
پر خوان وینمه پیره د تور زلفان
شش طر فیهوضات د جانان اوري
خالي نه ده هیڅ آفاق زمین اسمان
عاشقان همېش په غم کښي خوشحالي که
وصال غواړي پروا، نه کړي په هجران
که نن گوري تورو سپين ديار په خط کي
ته عامل شل شه همېشه گرز ترسان
نه حسب نه به نسب د چاپه کار شي
چي حاضر شي د محشر په لوی میدان
خوشحالي د نیک عمل ده ونيکانو
بد عمل به غمگیني شي دعصيان
که رضاد جانان غواړي رضا پرېږده
که جانان له تارضا شوخه په کار حورو غلمان¹⁰⁴
درضادي طلبگارزه خو اړبنده یم

¹⁰⁴ د انیم بیټی ترنور وڅلورڅپې اوږد دی.

دملا اميرديوان

(ملا امير) ده گناه کار غواړي غفران

چي خالق تخليق وکړئ¹⁰⁵ ز مـــــاد ژوندون
 بيا عاشق يې پر ځان کړم راغی بېلتون
 په خپل عشق ســـــره طالب زه دو صال شوم
 شب وروزي م سرگـــــردان په جگر خون
 نه پوهېږم ز مـــــاپه باب قلم څه کښلي
 چي يو غـــــم وي نوشته که پـــــه زرگون
 که مي ورکه خـــــوب خندا شوه ستاله حبه
 پـــــه کار نـــــه دي د دنيا پر نعمتون
 نـــــور غـــــمونه راڅخه هېر ديار غموکړه
 يار نيولی دئ له مـــــخ ســـــل حجابون
 محرمات شېهناک شـــــوه سل حجابه
 له مذکـــــوره تقـــــوا کاندې صالحون
 په نصيب د عـــــاشقانـــــو عجز و نياز ده
 ديار حـــــب د عـــــاشقانـــــو د ژوندون
 تل مشغول ديار پـــــه وصل صادقان دي
 سمندر غـــــوندي ساکن اور يې مسکون
 تمام صورت مي ستاد عشق په اور کباب شو
 (ملا اميره) تالـــــه اورد عشق صابون

معشوقـــــان د عـــــاشقانـــــو قاتلان
 بې تقصيره ځني يـــــوسي دل و جان
 په عالم کښي سرگـــــردان گريان وي
 بيا يې قـــــوت وي د زړه وينه دخپل ځان

¹⁰⁵ وکړئ = وکړئ

دملا اميرديوان

خني ورک صبر و سکون ديار په مينه
 همپشه يې اوښکي ځي تر دوه چشمان
 بې غمي شي پر حرامه په دنيا کښي
 د فراق او ښکوتر خان وگړبوان
 دوه جـهانه خني هېرشي بې دلـبره
 سرو مال کـري صدقه تر خپل جانان
 په کـوڅه ديار ولاړې نام و ننگ وي
 مـرتبه يې وي بلنده تـراسـمان
 په اول کښي محبت بيا گـمنامي ده
 (ملا اميره) گـمنام شه که يې پوهان

له هـجرانه همپش ژاړم پـه نارو
 ديار ديد پر مـاشيرين، تر قند مسرو
 درقيب پـه محبوسـي به هيڅ بندنه شم
 زه محبوس يـم دخپل يار په زولنو
 چي يې تـوري زلفي بيا پر مخ خپرې کړې
 عاشقان سينه سوزان په اند پښنو
 رقيب يې راته کښېنول په څنگ کښي
 اوس مي ولي په تـکړو¹⁰⁶ په سنگ رېزو
 بـدبختي درقيب داوه لـه اوله
 چي يې ذات دده پيدا کړلـه اورو
 بيا يې وکړ تـکبر پـه سجده کښي
 په کار نـه شـو عبادت د ډېر کلو
 رقيب يې دښـمنان د پاک ايمان دي
 (ملا امير محمد) خـغله په گامو

¹⁰⁶ کټ مټ وليکل سو

دملا اميرديوان

خال دي ايڻي دئ پــــه ميان کڻبي دابرو
 نن مجنون غوندي عــــذاب کڻم ليلو
 ودر بارتــــه دي ملنگ پــــردوهه ناست يم
 ولاڻه نه شــــم مگر ديدرا کڻي خيالو
 منتظر دي دديــــدن لکه بلبل يــــم
 خوبه گــــر زمه محرومــــه له کتو
 ياره جــــوره شکوفه پــــه زمستان کڻه
 اوکــه نه وي جان دــــم غمي کڻه خوشبو
 جــــدايي ديار ترخه وصال شيرين ده
 که يــــوخله وصال کاندي نن پېرزو
 عاشقان دي شــــهبازان ديار په مينه
 سرگــــردان دي پر زمين پر لــــو يو غرو
 ربه روي ستاد د وستانــــوم ي دروږي
 عاشقان کــــڻه منور په انوارو
 ستاد عــــفو مقام پت له هــــره چاده
 (ملا اميره) عــــفو غواړه په زارو¹⁰⁷

زمــــپاه زړه يارد عشق اورولگاوو¹⁰⁸
 بيايي روح راخه يووړ غم بې نورولگاوو
 خوشحالي د زندگۍ را پوري غم شوه
 غم بې دروندده هجران زور پر ما پورولگاوو
 دنفس باغ مي ســــتاد عشق په اورايره شو

¹⁰⁷ په مقطع کي لږ څه تصرف سوی دئ. په اصل کي داسي وه:

ستاد عفو مقام پت له هره چاده زماد لږه

ملا اميره عفو غواړه په چاوپه زارو

¹⁰⁸ شاعر (ولگاوو) دخپلي لهجې سره سم کښلی دئ او سنی لیکدود بې (ولگاوه) دئ.

دملا اميرديوان

یک بینی یکجهتی بیا پرما زرو و لگا و
مچوف زړگی می ډک په سل فکرو و
د توحید په نور شو ډک عجب یې شور و لگا و
رقيبان حیران ولاړ زما و حال ته
د توحید نور می پیره په رقیب او رو لگا و
دمعشوق په طلب ستړي عاشقان ده
دملا امیر) می په طلب سرخیل گورو لگا و

راشئ — مونا نو دخپل رب ثنا گو یی کوو
محکمه پر خپل دین شو بادشاه ته دوعا گو یی کوو
راغلي اروسان دي دوی وموږو ته حیران دي¹⁰⁹
غیرت د دین به وکړو موږ به هم پهلواني کوو
حیات دي زموږ بادشاه وي کل اسباب برابر وینم
قتل به کفار کړو موږ پر دوی شمشیر بازي کوو
پر خلافت د چار یار دي محکم زموږ بادشاه وي
مغلوب دي کافران شي چي پر دوی موږ غالي کوو
بد بخته کافران دي نا امید له قرآن دي
فتح به خدای را کړي د قرآن موږ پیروي کوو
انگړیز که اروسان دي زموږ جنگ خځه ترسان دي
مومنان ټول شیران دي اوس پر دوی به چا بکي کوو
ترسان می اروسان دي دلاوره مومنان دي
غازیان منتظران دي موږو دوی ته کار سازي کوو

¹⁰⁹ دامیر حبیب الله خان په وخت کي افغانستان ته دروسانو دراتگ خبره له تاریخي مدار کوسره سمه نه څېړي. دشاعر مراد به یاهه سیمه کي دبلشویکي نفوذ دخپريدو خطروي اودی به یې دروس دتجاوز په نامه تعبیروي او یاهه نو پر دقد باندې دروسانو پوځي تېري ته اشاره وي. دغه واقع دغازي امان الله خان د پاچهۍ په اووم کال پېښه سوې ده (۲۷ قوس ۱۳۰۴ ش) او په دې ډول نو تر دغه کاله پوري دشاعر ژوند هم یقیني کېدلای سي؟

دملا اميرديوان

کفار که هر خوډ بردی د دین عقل بی هېر دی
 بی جنگه بی نه پرېږدو د خپل دین موږ غاوري کوو
 قاتلان که مقتولان شو که پاته پر میدان شو
 سودمنده مومنان دي (ملا امیره) مو عظمي کوو

تريوسف ډېر بڼا ایسته زمـوړ پيغمبرو
 ستاره ورته عاجـز شمس وقـمرو
 غلبه دنـوړيې تېره تـر هر چاوه
 په خـو بانو کښي خرگند لکه زیر لـمرو
 دو حدت له باغـه درخته رانـکاره شوه
 نه بی مـثل پـر زمين لکه نښـترو
 دکـمال پـه مېوه پره دغه درخته
 مـو مـنـا نـو مـي نـوش کـړي بـه ثـمرو
 شا کـر ان د دې مېوې بـه سـر بلندوي
 تور زاغـان له دې مېوې خـخه کـورکـرو
 مومنان دي خدای غافل په دین کښي نه کړي
 غافلان لـه خپله دینه گاو و خـرو
 د طاعت بارچي بابا آدم پـه شا کـر
 مـو مـنـا نـو مـي ¹¹⁰ قبلوي بارد پـدرو
 مـو مـنـي ده نیکـنامي د عـقبا گـټه
 مـو مـنـا نـو تـینـگه کـر په که مي ضررو
 د نبي پـر دین ثابت شـه (ملا امیره)
 سپی رقیب ثابتـه نه شـو لوی خـترو

ته آئینه دشـرع نسـه ¹¹¹ و خپل مخ ته ¹¹²

¹¹⁰ بی = به بی

د ملا امیر دیوان

ستا عیبونه به بنکاره شي ته نیکبخته که بدبخته
 نبسه طاعت و بندگي د پاک الله کړه
 له ریا څخه ځان ساته ، نفس بدبخته
 سره اوړونه دي پسه لاس د دښمنانو
 ستا طاعت و سړو مال سوځي یک لخته
 ستا په بهر کښي ښه کوټه په دولت¹¹³ ډکه
 بېغم نه شي دښمن ستاده په زړه سخته
 که ولاړ پخپل کوټه وي ترسهاره
 اوس بادشاه يې گویا ناست يې پر خپل تخته
 د تقوا تبغ پسه لاس ونیسه محکمه
 درایله به کي¹¹⁴ دښمن ستا تخت و بخته
 سرگردانه له خپل نفسه ډېر عالم ده
 (ملا امیره) جهادي شه مې پرېږده گرم ويخ ته

د دنیا که جستجوی پردا جهان که¹¹⁵
 که خدای هېروي آخرت لره تاوان که
 پر جهان باندي ژړا دیار له حبه
 د اژړا محبت دخدای دوستان که
 چي د عشق په تبغ يې غوڅ د زړگي سر شي
 د فراق په اوبنکو تر ځان وگرېوان که
 د صادق عاشق ژړا ده پخپل ځان کښي
 که مخلوق ته شي ظاهر د ځان نقصان که

¹¹¹ نسه = نیسه

¹¹² دا غزل په اصل کي د (ت) په ردیف کي . ماد (ه) ردیف ته را نقل کړه .

¹¹³ دولت دلته د دنیا په معنا راغلی دی .

¹¹⁴ کي = کړي

¹¹⁵ که = کا

دملا اميرديوان

دين دنيا سره ضد دين (دي) هيڅ شڪ نشته
 په يوه ځاى اورا و بـه کله مکان که
 دادنيا که پخپل فکـر گلستان کـرې
 عاقبت به يې خـراب د مـرگ خزان که
 منز دئ عشق د نفـس له خـوى خـصلته
 دامشکل ده چي ديدۀ څو ک بې چشمان که
 جاهـلانـو په دنيا دين بدل کـړي
 د دنيا هـر پـرده نـه که دين نسيان که
 که دانايي پـر خپل سرنيسه لاسـونه
 و جاهـل ته نصيحت پـر عالمان که
 ناصحـان که نصيحت د دين بيان کـړي
 (ملا امير) بـه يې قبول پر دل و جان که

محبت د خـداى دوستان بې خداى نه که
 په يوه زړه کـښي بـه دوه محبت ځاى نه که
 په ظاهـر وى له عالم باطن له حقه
 مشاهـده يې له خـدا يه بل راى نه که
 چي توانگـرد قناعت په خـزانۀ شي
 هيڅ گـذـر به د غنيا نو په سـراى نه که
 احتياجي بې خـپله ربه د بل نـه که
 روح و جـان به بې له خدا يه فداى نه که
 عـاشقان دي طالبان ديار د و صل
 که و اصل شي و معشوق تـه و اى و اى نه که
 په کـوڅه کـښي د معشوق حيران ولاړ وى
 خوښ خـرم وى په حيرت کـښي هم تلاى نه که
 حال و قـال دي موافق شه (ملا امير)

دملا اميرديوان

سالکان دي خداي خودبين خودنمای نه که

جام دمی پیاپی نوش کره ما په ذوقونه
 زړه مي سوري لکه نی پــــه نغمو او اzone
 یارزمــــابی وفا پــــه جفائی عالمه
 نقصان کل زمــــاخپل دگــــنانه دریا بونه
 یارمي گل زه بلبل پــــه ژړا پسې مــــرمه
 دبلبل سینه تل تــــرختلي خــــارونه
 دلبري دلــــجوپي رهبري دي غــــوارمه
 که ما خلاص په اخلاص کــــړې دغم له بارونه
 ما غریب کــــره بعید له شیطانه شديده
 بد لــــوي سودايي پــــه دنيا جنتونه
 ما مريد کــــره قریب دگلشن عندلیب
 ستا حبیب ســــتا محیب پر بنندم سرما لونه
 ښه جلال ښه جــــمال شین دي خال ده صنمه
 په ظهور دي خــــراب د کفارو ملکونه
 ستا نظر شــــو وخنجر په مجروح مي ځگر
 سپین دي غــــاښ و انوار په روښان اسمانونه
 ستا صــــديق ستا رفيق تر هــــمه و شفیق
 یار غــــار د ســــردار د هجرت په مز لونه
 پتو لــــو خو بان افضلین مي جانان¹¹⁶
 بهــــتري مېــــتري په آیات حدیثونه
 ستا بــــلق ترفــــرق و تېر شوی مطلق
 ناز بردار ، راز کــــردار ترجمه حجابونه

¹¹⁶ دانیم بیټی په لږ تصرف را نقل سوی دی. په اصل کې داسې و:
 پتو لوخو بان پرماگران افضلین مي جانان

دملا اميرديوان

دايان شـوعيان د(امير) پـه زبان
خـوش لسان درفشان دجانان صفتونه

د عشق اورمي پـر زړگي وکړه پوښتنه
زما پر حال په چابکي وکړه پوښتنه
شپږد اغـونه عشق را کړي پرسينه دي
د ازخـمونه دمـرگي وکړه پوښتنه
ورنـځـورتـه که دوا ديدن ورکړي
زما دوا ده پر هېزي وکړه پوښتنه
بيکاره غلام دياريم ورته ژاړم
نن د غلام پر بېکاري وکړه پوښتنه
هيڅ حاجت زمـا په کار و خدمت نشته
زما ژړا يار خوښوي وکړه پوښتنه
درقيب د لاسه ډرپـه زړه غـمجن يم
نن زما پر غمگيني وکړه پوښتنه
عشق جـهـاز شو گډ يې کړم په محبت کښي
ته مـهـربان شه پر غرقې وکړه پوښتنه
(ملا امير) پـه سپينه ږيره تل ژړا کړي
راشه زمـا پر غريبي وکړه پوښتنه

الماسي خنجر پـه لاس زمـا د دلبرده
عـاشقان پـه قتلوي دا يې هنرده
چي په برخه يې خـواري د سوز گداز شي
خـود به ژاړي چي زخمي يې د زړه سرده
هـغـه څوک چي وي بېغم ديار له فکـره
سـرې نه ده پـه مثال د گاو خـرده

دملا اميرديوان

دمحبت په اوربې سـوـى په كلونو
 چي وصال راباندي راغى نن اخترده
 غلامي مي په اخلاص دكامل وكړه
 اوس ماډون شوم دكامل هـلـ هـي نظرده
 وخادم ته دمـ خـدوم فيض رسېږي
 هيڅ شك نشته درسـول دخولې خبرده
 عاشقان (بې) وديدن ته هـو سـېږي
 ځني پاتـه نام و تنگ و سـيم وزرده
 صادقان ديارپـه مينه هـغه څوك دي
 چي پـه لاس (بې) همېشه د عشق دفترده
 عامـلان د شريعت مي فايضين دي
 پاڪ الله ځني راضي هـم پيغمبرده
 عاشقان ترسرو مـال ويار ته تېردي
 چي ليدلى بې جانـان په خپل بصرده
 ديارميني تور كـودى كړم په جهان كـنـي
 خاكساري مي جـوړه كړې پر خپل سرده
 گمنامي لـويه رتبه ده (ملا اميره)¹¹⁷
 اختلاط دزـمـانې ډېر شـو ورو شـده

كه وصال داشنای غـوـاړې روغ دغه ده
 بيا څه نه شي دمـرگي سخته ناره ده
 نن دي وارده چي راكـب پـر خپل مركـب بې
 له مـرگـبه كه شيوه شوې توره شپه ده
 په تياره كـنـي څـوك رسـېږي ومقصود ته ؟
 لـوى مثال دئ نيكي واخـله لارـنـكاره ده

¹¹⁷ اصل: گمنامي لويه رتبه ده ملا اميره فقيره.

دملا اميرديوان

ڪمبختان مي غـافلان ديار له ذڪره
 لـغزیده وي وخيل نفس ته مسخره ده
 پـر هـمت دزاهـد انـو آفرين شه
 نفس شيطان بي پـه عذاب بنه تماشه ده
 پيروي دپاک قـرآن مـوپه نصيب ڪري
 چي هميش زموريه خـو له ورد وظيفه ده
 په نصيب مـوشـفاعت دپاک رسول ڪري
 پاک سبحان بي ڪي¹¹⁸ خوشحال ڪري وعده ده
 له دي خپلي بـد بختي خـه په عذاب يم
 گيله نشته پر هـر چـامي توره شپه ده
 هـر عـاشق شيرين گفـتن شيرين زبانه
 (ملا امير) مي درپاشي ڊڪي¹¹⁹ سـينه ده

هغه څوڪ چي صادقـان وي ستاپه مينه
 محبت بي¹²⁰ هميشه پـر خـيل ياروينه
 اول حـال دسـالک دادئ اي درو پـشه
 چي پـه حـب ڪي دخـيل شـيخ به فناه شينه
 حقيقت دحب بي هلته ظـاهـر بربري
 چي دپاک رـسـول په شرعه عمل وينه
 دويم حـال دصادق داده په محبت کـنـبي
 چي دپاک نبي پـه حـب کـنـبي فناوينه
 دريم حـال فنا فی الله بـولي طالـبه
 بي له ياره مـاسـواکل ترک وهينه

118 بي ڪي = به بي ڪري

119 ڊڪي = ڊڪه بي

120 بي = به بي

دملا اميرديوان

هغه عشق نه دئ بل څه دئ دروغ وايي
چي خالي به له دې درو جوڅو څوک وينه
هرچي لار د شريعت يې وي پرې ايښې
رهربرده شيطان اورتي¹²¹ څکوينه
که باوردي په آيات و حديث کېږي
ملحدي په طريقت کښي ډېره وينه
هغه څوک چي مستقيم پر شريعت شوه
په سپين مخ به آخرت لره ورځينه
خدايه عشق مي برابر پر شريعت کړې
چي مقام د موحدي مي روزي شينه
(ملا امير) غريب صادق کړې ستا په مينه
امان راکړې په توحيد کښي له لعينه

ستاد هجران په اورو سوی ارامي غواړمه¹²²
زړه مي زخمي داستاله لاسه دوايي غواړمه
دوايي وصل د جانان گنج نوري غواړمه
زه خوار مسکين یم بې تسکين زه دلجو بې غواړمه
ستاد محبت په درياب غرق صدف دري غواړمه
زه غواص تېر (يم) تر خپل سر اجرت قوي غواړمه
له دواړو کونويم بېغم روشندلي غواړمه
له پخته گانومي حساب کړې گمنامي غواړمه
سيرو سلوک را باندې تېر شو مقبولي غواړمه
نفس و شيطان مي دښمنان ستامهر باني غواړمه
زما مشرب د نقش بند پير مجددي غواړمه

¹²¹ اورتي = اورته يې

¹²² دې غزل ته پر سر کښلي دي: مناجات فقير ملا امير محمد

دملا اميرديوان

تاچند به ســـــوزيمه نور محمدي غواړمه
 در عشق تو سوختيم در و صلت رهنمايي غواړمه
 عمرم عبث گذشت در طاعت عمر ثاني غواړمه
 پيرمي اولاد د عـــــمر يار پير قريشي غواړمه
 (ملا امير) خوار يې دامنگير زې¹²³ غلامي غواړمه

په خو بـانـو کـښي کلانه راشه راشه
 ز مـا د زړه محبه گـرـانه راشه راشه
 پيروي دي قبلـــــوم پـر د و و چـشـمانو
 ته يې نور ز مـــــا د چـشـمانه راشه راشه
 ز ما د پير نـــــور به رهبر شي ستا تر نوره
 ستانور به شي رهبره تر سبـحـانه راشه راشه¹²⁴
 (دا) ستانـــــور ده و سيله ز ما وصال ته
 تـــــه همبش پـــــرخيل رب گرانه راشه
 مـــــحبت ديارا فضل تـــــردوه جهانه
 ته يې ز مـــــا د زړه ارمـــــانه راشه راشه
 په کامل صفت موصوف تـــــر کل عالم يې
 باطن نـــــور ظاهـــــر انسانه راشه راشه
 ستا امت هـــــمبشه فـــــخر په تا کاندې
 تـــــه ســـــر داريې دنيا نه راشه راشه
 ډېر دي قـــــدر هم حرمت پر خيل خالق ده
 کـــــامل ميره د خو بـانـه راشه راشه
 کمينه امتي ســـــتا یم پاک رســـــوله
 زه (امير محمد) ســـــتا د غلامانه راشه راشه

¹²³ زې = زه يې

¹²⁴ دغه بيت درې ځيې زيات دئ. (هوتک)

د ملا امیر دیوان

عشق سرسري نه ده چي له سره دي بدرشي
 محبت عارضي نه ده چي له زړه څخه بدرشي
 بيان د عشق کومه و سالک ته يې بنيمه
 مشتق له عشقيه دئ چي پيچان پر بل شجرشي
 عشقيه مي هغه شی ده چي غالب شي پر گياه
 ذات د گياه ورک شي عشقيه مي پراخه شي
 مثال د مومن داده که انصاف لري منصفه
 که عشق باندې غالب شي تر گياه (بې) حال بترشي
 عشق ده په دوه قسمه ته يې زده کړه اې سالک
 يومي رحمني بل شيطاني که دي باور شي
 شيطاني هغه ته وايي چي نقصان د شريعت وي
 ناري تجلې ويني په غلط مي گاوو خرشي
 رحمني هغه ته وايي چي پر شرع مستقيم وي
 شوارق به دانوار فيوضات باندې مطر شي
 تمیز د دې دوو گران دئ د خطر خای يې دغه ده
 سالم به ترتېر بري هغه څوک چي بختور شي
 زه (ملا امير) فقير يم په بيتو کوم بيانونه
 محتاج زه دو عالم که پر ماد خداي نظر شي

بد بخته زمانه شو له طاعته غافلان دي
 ودين ته يې شا کړې په دنيا پسې روان دي
 بيدار شئ مومنان لوی سفر لري په مخه
 نکير منکر به در شي سوال جواب يې په ايمان دي
 کامل که دي ايمان و هيڅ دي وېره خطر نشته

¹²⁵ عشق پيچان يوراز گياه ده، چي پر نور وگلانور اتاوېږي.

دملا اميرديوان

راووزه ونيکۍ ته بد عمل دي دځان زيان دي
فهم وکه (اي) مومنه عاقبت دادنيا پاته
محصل دهرچا مرگ دي ځني پاته يتيمان دي
سپين زړه دي تورېري گناهونه دي ډېرېري
صيقل (بي) اسم ذات ده شريعت که پراوراندې
پنځه روځي ژوندون دي عاقبت به روانېرو
ژاره (ملا اميره) نفس شيطان دي دبنمنان دي

يوه درخته يې نهال کړه په قدرت کښي¹²⁶
خلورنباخ (بي) ورپيدا کړه په زينت کښي
هر (يو) بڼاخ له گوناگون مېوې څخه پرده
زاغان ځني محروم بلبان گله په وصلت کښي
بلبلان چي همېشه پرگل مين ملامت نه دي
معطريې دل و جـ ا ن په حقيقت کښي
چي بلبل غـ و ن د ي صادق په مينه نه شي
دامشکل ده چي به گـ لـ شي په جنت کښي
ساکنان دهغي درختي هغه څوک دي
چي ترسرو تر مال تېر شي په محبت کښي
مـ ثـ ا ل د درختي ذات د پاک حبيب ده
چاياران يې خـ لـ و رنباخه په قربت کښي
بلبلان مي عـ ا شـ قـ ا ن د خدای دوستان دي
رب ورکړې خـ و شـ حـ ا لـ ي په آخرت کښي
زاغان مي کـ ا فـ رـ ا ن منکر الحق دي
محرومي شـ و لـ ه ورپېښه په خلقت کښي
پـ ه اول کښي مي ابيات مـ غـ لـ ق ويلي

¹²⁶ داغزل په اصل کي د (نښ) په ردیف کي وه.

دملا امیر دیوان

په آخريې معنی گوره په وضحت¹²⁷ کښي
 ربه سرو مال قـربان زما تر نبي کړې
 (ملا امير) غريب غلام تل په خدمت کښي
 عاشقان ديار جـفا پرو فـابولي
 (ملا امير) فقير مغموم ده په هـجرت کښي

د خپل اشنای ديدن له تلمه په تلوار...
 زه خبر نه وم چي په مخه رقيبـان راځي
 ديار دغم گـردو غبار زما پر ځان راځي
 ديار له عشقه مي خـوناب نن تر چشمان راځي
 (را) ميسريه وصال نه شي بې ژړا عالمه
 د فراق اوښکي مي بهېږي پر گربوان راځي
 دا دنيا که همگي گل وگلـزار شي
 عـاقبت به شي فـناد مـرگ خزان راځي
 څه دغم ژوندون يې زما په قسمت را کړ
 بې له ياره د عشق دود مي تـردهان راځي
 زما په اوښکـو هـيڅ اثر پر جانان نه شي
 زما پر حال نن په ژړا زمين اسمان راځي
 سرگـردان و پايدوان پـردا دنيا يمه
 ترک به نه کړم ستا طلب که هر خـوږيان راځي
 د جنت تـر گلـو زياتي تـماشـه ده
 چي مستغرق شم ديار فيض لکه باران راځي
 که وفـانه کـړې نن د ژوند رـمق باقي ده
 او که نه وي (ملا امير) غـريب گـريان راځي

127 وضحت = وضاحت ، څرگندتيا

دملا اميرديوان

ستا جـ فاده هميشه مـ اژ پوي
رقيبـان پـه نصيحت مـا خندوي
زه حيران يـم چي ژړا کـم که خندا کـم
نه پـوهېږم چي يارز مـا څه خوښوي
د جـرس له حـاله حال زما معلوم شو
تـرخندا ز مـا ژړا يـا ر قبلوي
داد نـياد ژړا ځـا ي چي بـغـم نه شـې
ستا ژړا لـره اجـرت يار در کوي
دا جـرت حساب مي خپـله زندگي ده
عـاقبت د صـورت حجاب پاره کوي
دمحـشـر پـه روځ به نـيک و بدنکاره شي
دانا يـان مي نـيک پـه بدنه بدلوي
آئـينه د زړه صفا کـړه له هـر زنگه
(ملا اميره) خدای رحـمان ده رحم کوي

عـاشقان دي بيماران پـه زړه زخمي
د ديدن زکات غـواړي پـه مسکيني
هيڅ حـاجت يې د دنيا په چاره نه وي
نه پـه کاريې وي جنت غلمان حوري
د خپل يار ديدن يې خـوښ تر دوه جهان وي
قاسم کـړی بـنه قسمت دئ ازلي
د توحيد د باغ مي هـر عـاشق بلبل ده
ودې باغ تـه بل مـرغه لار نه لري
د گـلانـوسـيل بي بـهاره نشته
د ديدار روځ لـوی بـهاره کاملې
په نصيب دي بـنه ديدار په لـوی بهار شه

دملا اميرديوان

(ملا اميره) جنت پر پرده دديار شه محبتي¹²⁸

**

*

*

*

*

¹²⁸ تردي غزلي وروسته دنسخي په پای کي د (زمامقصود) رکاب راغلی دی خونسخه پرهمدي ځای
نیمگړې ده اوزه نه پوهېږم چي څو پاني به يې لوبدلي وي (م. هوتک).

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library